

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 123, ЧИСЛО 33, П'ЯТНИЦЯ, 12 СЕРПНЯ 2016 РОКУ

1893

Vol. 123, No. 33, FRIDAY, AUGUST 12, 2016

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Чому знову голодує Надія Савченко?

Петро Часто

Щось неправдоподібне: 2 серпня недавня російська полонянка, а тепер Герой України, депутат Верховної Ради і делегат Парляментської асамблеї Ради Європи Надія Савченко знову оголосила голодування. В цей крайній для людських сил спосіб героїня протестує, як вона висловила, проти „бездіяльності провладних сил усього світу щодо визволення українців з полону“.

В інтерв'ю для Радіо Свобода Н. Савченко вдалася до таких ось надміру критичних узагальнень, й вони не знайшли підтримки в експертній і загальнонаціональній українській думці: „У нас нема в країні сильної армії і нема чесних чиновників, тому народові не доводиться на що-небудь сподіватися. У нас народ – це армія, народ – це влада, це вже треба усвідомити і брати вирішення усіх справ у свої руки“. Фразу цю справді годі назвати виваженою – в ній, замість політичної мудрости, звучать нотки підбурювання до державного перевороту.

Н. Савченко також знову повторила невдалу заяву про свою готовність їхати на Донбас і домовлятися з керівниками Луганської і Донецької „народних республік“ про звільнення українських полонених.

Це, поза сумнівами, дуже болюча проблема. Хтось мусить виявити крайню рішучість і застосувати якийсь новий, неординарний підхід до справи. На сьогоднішній день ніхто навіть не знає, скільки українців перебуває на окупованих територіях Донбасу, а скільки їх сидять в тюрмах у Росії. Сепаратисти говорять про 600 осіб, українська сторона вважає це перебільшенням. Але ж тут не у кількості річ, бо кожне людське життя – безцінне, й й за нього слід боротися.

Проте питання звільнення полонених можна розглядати і розв'язувати лише в якнайширшому політичному, навіть геополітичному контексті, оскільки мова йде не тільки про долю десятків чи й сотень українців, але також про долю незалежної української держави. Саме тому авторитетні експерти остерігають, що пропонується Н. Савченко прямий діалог з сепаратистами заради обміну полоненими означає фактичну капітуляцію України в українсько-російській війні.

Гнітюче враження непослідовности і несамостійности залишила по собі прес-конференція Н. Савченко 2 серпня, в день оголошення нею протестної голодувки. Героїня, ім'я котрої ще два місяці тому викликало в народі патріотичний ентузіазм, сама собі, з якоїсь невідомої причини, явно суперечить. То каже, що Україні потрібен диктатор, і що вона готова взяти на себе цю роль, то тепер раптом заговорила про доцільність утворення громад з власним самуправлінням, власними судами і міліцією, про парламентську республіку з президентом вже не диктатором, а символічною постаттю, і з заміною Верховної Ради на Народну Раду. Це той самий плян

(Закінчення на стор. 14)

206 спортсменів з України змагаються на Олімпіаді

Олімпійська збірна України на стадіоні в Ріо-де-Жанейро 5 серпня. (Фото: Euromaidan Press)

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО. – Церемонія відкриття літніх Олімпійських ігор 2016 року відбулася в Ріо-де-Жанейро 5 серпня, а наступного дня спортсмени України вже почали змагання. Олімпіада триватиме до 21 серпня.

Виконувач обов'язків президента Бразилії Мішел Темер оголосив Ігри відкритими. Голова Олімпійського Комітету Бразилії Карлос Нусман сказав у своєму виступі, що Ріо пишається званням „олімпійської столиці“.

Президент Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК) Томас Бах подякував бразильцям за „чудову організацію Олімпіади, незважаючи на складні часи для країни“. Він закликав всіх учасників змагань поважати один одного, додавши, що „в єдності наша сила“.

Наприкінці церемонії на стадіон занесли та підняли Олімпійський прапор та зіграли Олімпійський гімн. Згодом зачитали олімпійські присяги.

Олімпійський смолоскип заніс на стадіон бразильський тенісист Густаво Куертен, а олімпійський вогонь запалив марафонець Вандерлей Де Ліма.

Церемонії продовжувались гімном Бразилії. Згодом на сцені учасники церемонії відтворили коротку історію країни. У дійстві взяли участь 300 танцюристів та 5,000 добровольців. На церемонії відкриття використали 12 тис. костюмів. У церемонії взяли участь світові зірки Джуді Денч та Жизель Бюнен. Після театрального видови-

(Закінчення на стор. 9)

Перші дві медалі України: у стрільбі та фехтуванні

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО. – Сергій Куліш завоював першу для України медалю XXXI літніх Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро.

Куліш 8 серпня здобув звання срібного призера у стрільбі з пневматичної гвинтівки на 10 метрів. Українець виборов медалю, показавши у фіналі результат 204.6. Переміг італієць Нікколо Кампріані з олімпійським рекордом – 206.1, а бронзову медалю виграв росіянин Володимир Масленников.

Куліш народився в Черкасах 1993 року. У 12 років він вже став майстром спорту, а в 14 років – майстром спорту міжнародної кляси.

Президент Національного

(Закінчення на стор. 18)

Сергій Куліш. (Фото: НОК України)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія готує війну

КИЇВ. – Росія продовжує накопичення наступальних угруповань. Як наголосила 5 серпня газета „День“, тепер для Росії склалася унікальна і зручна ситуація, яка нагадує міжнародні події довкола Грузії 2008 року: Олімпіада, передвиборна боротьба у США і зручний за погодними умовами серпень. Тому найближчі кілька тижнів – часовий проміжок, коли для Росії існує велика спокуса вирішити проблему України силою. Однак, це буде нелегко, адже українська армія вже не та, що 2014 року. Утім, як зазначає військовий експерт Юрій Касьянов, на передовій лінії не вистачає вояків. Бойові частини укомплектовані на 60 відс. Зараз за контрактом у зоні бойових дій служать не більш як 20 тис. людей. Цього мало навіть для утримання оборони на кількох напрямках. Якщо ж росіяни розгорнуть повномасштабний наступ, то Україну не врятує часткова мобілізація. („День“, „Газета по-українськи“)

■ Не буде посла Росії в Україні

КИЇВ. – Україна не обговорюватиме кандидатуру нового посла Росії в Україні через відсутність позитивної динаміки в контексті дій Росії на Донбасі. Зараз це питання не стоїть на порядку денному, заявив 4 серпня Міністер закордонних справ України Павло Клімкін. 3 серпня Заступник міністра закордонних справ України з питань європейської інтеграції Олена Зеркаль заявила, що відсутність посла не вплине на розвиток двосторонніх відносин. 28 липня Президент Росії Володимир Путін звільнив Михайла Зурабова від обов'язків Посла Росії в Україні. Замість нього мав бути Михайло Бабич, діяльність якого пов'язана з радянським КГБ і російським ФСБ. Для Москви він є клясичним кандидатом для взаємодії з сепаратистами на Донбасі і організації силових операцій. (Радіо Свобода)

■ Поранили провідника „ЛНР“

ЛУГАНСЬК. – Так званий глава „ЛНР“ Ігор Плотницький 5 серпня отримав поранення в результаті потужного вибуху, який стався поряд з його автом. Радник міністра внутрішніх справ Зорян Шкіряк сказав: „Ми вже неодноразово упродовж цього року оприлюднювали оперативну інформацію щодо того, що російські спецслужби готують вбивство та усунення і Захарченка, і Плотницького“. З лікарні Луганська повідомили, що загрози життю пораненого немає. („Українська правда“, „Укрінформ“)

■ На Донбас йде військова техніка

КИЇВ. – 6 серпня у Головному управлінні розвідки Міністерства оборони України повідомили, що через державний кордон України відмічено переміщення змішаної колони військової техніки з Росії – танки, бойові броньовані машини, артилерійські установки та автомобільна техніка. Окрім того відмічено постачання боєприпасів і паливно-мастильних матеріалів з території Росії. Також російське командування проводить посилення передових підрозділів, вдосконалює інженерне обладнання переднього краю на окупованих територіях Донбасу. („Українська правда“)

■ Любомир Гузар став лавреатом

ЛьВІВ. – Монографія Архиепископа-емерита Української Греко-Католицької Церкви, кардинала Католицької Церкви Любомира Гузара „Андрей Шептицький Митрополит Галицький – провісник екуменізму“ отримала найвищі оцінки жюри і він став лавреатом Міжнародної премії ім. Івана Франка 2016 року. Про це повідомив 5 серпня голова Міжнародного жюри, професор Віденського університету д-р Алоїс Волдан, виступаючи у Віденському університеті (Австрія) на засіданні жюри. Церемонія нагородження лавреата відбудеться 27 серпня у Дрогобичі. Засновником премії ім. І. Франка є його онук – Роланд Франко. Цього року на здобуття премії було подано 14 наукових робіт із трьох країн у шести наукових дисциплінах: історія, філософія, культурологія, літературознавство, етнологія, україністика. („Укрінформ“)

ПОЛІТИЧНІ ЗАЛАШТУНКИ

Як працюють в Євросоюзі лобісти Росії?

Віталій Єреміца

БРЮСЕЛЬ. – Як працює на європейських теренах кремлівське дезінформаційне й пропагандистське лобі? Якщо з методами російської преси в Європейському Союзі з кожним днем ознайомлюються все краще, то фінансовані темними каналами Кремля аналітичні центри, які активно діють у державах європейської співдружності, досі залишалися поза увагою. Пролити світло на замасковані, а подекуди й доволі відверті прокремлівські інститути, фонди та дослідницькі центри, з'ясувати їхню природу і вплив вирішила група дослідників із Брюссельського Центру Вілфріда Мартенса.

Керівник цього проекту названого „Ведмідь в овечій шкурі“, Віт Новотний розповів для Радіо Свобода, що аналітиків вразило, наскільки тісний зв'язок з російським урядом мають ці, так би мовити, „неурядові організації“. Йдеться про російські Фонд „Русский мір“, „Россотрудничество“, Фонд Горчакова та їхні закордонні філіали, чи, скажімо, фінансовані Кремлем французький Інститут міжнародних і стратегічних взаємин, або берлінський Інститут досліджень діалогу цивілізацій, та багато інших.

У керівних органах низки цих структур значаться прізвища членів Ради Федерації Росії, зокрема Костянтина Косачева, чи й самого Міністра закордонних справ Сергія Лаврова. А ще більше вразила інша річ: окремий підхід до кожної окремої держави.

„Це разючі відмінності, які Росія використовує у загальному підході для поширення свого впливу в Європі, – каже В. Новотний. – Це заклики до „панславизму“ в слов'янських країнах, спільного православ'я – у Болгарії, Румунії чи Греції. Дуже відмінний підхід до Франції, де акцент ставиться на прихований антиамериканізм та антисемітизм, а на бізнес-зв'язках наголошують у Німеччині та Італії“.

Значно інтенсивнішим, ніж на Заході, є проникнення різноманітних російських організацій у балтійських країнах. Представник Центру Мартенса каже, що там даються взнаки давні

історичні зв'язки і велика кількість російськомовного населення в Латвії, Естонії та Литві. До того ж, фінансовані Москвою місцеві дослідницькі центри контролюються російськими спецслужбами.

Складно було довідатися про способи й обсяги фінансування цих „розумових центрів“ Кремля на європейських теренах, однак, переконалий В. Новотний, мова йде про чималі гроші.

„Багато фондів надаються без найменшої публічності, – пояснює експерт. – Наприклад, в Європарламенті організовується проросійська конференція, але достеменно невідомо, звідки йде її фінансування. Коли такі події мають місце, скажімо, у чеському парламенті, то серед організаторів будуть якісь дивні структури, які з'явилися минулого місяця. Однак, нікому невідомо, звідки у них з'явилися гроші“.

Що ж, з огляду на це, рекомендують Брюссельські дослідники? Насамперед, каже В. Новотний, Євросоюз має протиставляти російському пропагандистському апаратові власний приклад прозорості, якісної й незаангажованої аналізи та відстоювання прав людей, свободи і рівності.

Друге – допомогти вітчизняним організаціям з'ясувати істину й популяризувати її серед людей. Європейське громадянське суспільство дозріло до активнішої діяльності, каже Брюссельський аналітик і наголошує на третій рекомендації: змусити до обов'язкової реєстрації всі лобістські групи на території ЄС, бо наразі ця реєстрація є добровільною, та й поширюється лише на Європарламент і Єврокомісію.

Європейським журналістам В. Новотний радить: будьте критичними й стежте значно уважніше за дезінформацією та пропагандою Кремля, яку поширюють „оповиті мороком“ джерела, що з'являються на кожній з європейських національних мов.

Радіо Свобода, 29 липня

Віталій Єреміца – кореспондент Радіо Свободи в Брюсселі.

ТОЧКА ЗОРУ

Що значать турецькі події для України

Євген Глібовицький

Конфлікт Росії з Україною, так само як протистояння на Донбасі і окупація Криму можуть тривати роки. Імперський проект в Росії, як і демократична Україна, мають значний запас міцності, Захід намагається стабілізувати протистояння.

В довшій перспективі це означає, що військові загрози залишатимуться, і Україна – хоч цього чи ні – буде милітаризуватися. На тлі низького рівня інституційної довіри армія як інститут зростає, що означає, що там, де війна близько, хоча, можливо, і по всій країні, Збройні Сили України набуватимуть більшого впливу, а ролі військовиків виходитиме за традиційну оборонну.

Україна має поруч дві моделі країн з сильними армійськими структурами.

В Туреччині, загрозою для якої засновники держави бачили ісламізм, армія відіграла роль гаранта секулярності, навіть якщо це означало відхід від демократії. Це було перевагою і прокляттям кемалістського (секулярного) політичного крила, яке врешті-решт прогало політичну конкуренцію ісламістам. Хоча останні півтора десяти років – це піднесення не так ісламістів, як режиму Реджепа Тейпа Ердогана, який використовував ісламістський рух і демократичні інститути в Туреччині для зміцнення своєї влади.

Армія за правління Р. Ердогана була ослаблена політично, нелояльні очільники опинилися за ґратами або у відставці, хоча в політичній традиції армія залишилась потенційною загрозою для ісламістів.

Турецьке військо є чинником стабільності у дуже нестабільному регіоні: поруч Сирія, Ірак,

Іран, Грузія з анексованими Росією територіями, недружня для Анкари Вірменія і не зовсім дружня Греція. Тому спроможна армія є чинником національної безпеки, а разом з тим – і загальності політичного процесу.

Інша модель – це Ізраїль, де армія відчутно менш політизована, хоча її вплив на суспільство величезний. Ізраїльська армія дає можливість ізраїльському суспільству ставитись до зовнішніх і внутрішніх безпекових загроз як до національного і уникненого виклику, що значною мірою долає страх. Та армія також – одне з джерел рівності в ізраїльському суспільстві. Це також місце, де будуються мережі, здобувається управлінський досвід, соціальний капітал, які потім „вливаються“ в інші сфери: бізнес, політику чи громадську активність. Армія є одним з основних, магістральних соціальних ліфтів в ізраїльському суспільстві.

В Україні армія забезпечує оборону країни, але оточена можливостями нової, ширшої місії.

Це може бути армія як нова меритократична система відбору, і тоді вона може стати тим, хто заповнить собою інституційні порожнечі на Донбасі, з часом – в Криму, і не тільки. Це може бути армія як політичний гравець. І тоді ми опиняємося перед ризиком стабільної нестабільності, бо слабка монополія держави на застосування сили буде періодично приватизуватися, а протистояти цьому буде складно, доведеться будувати баянси паралельним посиленням інших структур – і будуть постійні ризики „війн силовиків“.

Якщо Україна піде шляхом побудови сильної армії – а мені здається, що це є невідворотнім, важливо пам'ятати, що питання не тільки в силі

(Закінчення на стор. 2)

ЕКСПЕРТНА ОЦІНКА

Втома металу

Олександр Солонько

Кінець поточного політичного сезону залишає Україну з низкою серйозних викликів – як нових, так і реактуалізованих старих. Це стосується як внутрішнього становища, так і зовнішньополітичної ситуації, яка тепер набула загрозливих для нашої держави форм. Адже не секрет, що останні події в Європі, США і Близькому Сході для світу відштовхують проблему війни в Україні навіть не на другий, а на третій плян.

„Брекзит“, постійний тероризм в Європі, ініціативи про зняття санкцій з Російської Федерації, які знаходять підтримку в парламентах та місцевих органах різних країн, загроза приходу до влади у США Дональда Трампа, невдалий переворот в Туреччині, після якого тамтешнє керівництво держави семимільними кроками прамує в бік клубу політичних еліт, котрий в нас асоціюється у Володимиром Путіним.

„Вишенькою на тортік“ стала резолюція польського Сейму, яка носить відверто несправедливий антиукраїнський характер.

Реакція влади в Україні на цей антиукраїнський випад нашою державою висновок чи то про її розгубленість, чи то намагання цей „конфлікт“ затерти і змусити про нього забути. Те, що маємо – це самопідданія і безхребетність.

Справа в тім, що якщо навіть побіжно пройтися по історії Польщі та українсько-польських взаєминах, то стає зрозуміло, що політична і військова еліта Польщі завжди відзначалася високим рівнем системності. Причому це стосується і випадків прогресу, і випадків самознищення. Методи могли мінятися, могли мінятися союзники – але цілі не мінялися. Розраховувати тепер на виняток чи випадковість не варто.

Незабаром світ має побачити польський фільм „Волинь“, про події 1943 року. Як будуть розставлені акценти в тому фільмі? Отже, це лише початок, і стосунки з поляками будуть псуватися системно, незалежно від бажання офіційного Києва.

Очевидно, що Україні не вигідно заходити у глибокий конфлікт – проте можливості захищати інтереси, реноме держави і саму державу потрібно нарощувати. Це так само запорука самодостатності, котра, у свою чергу, може забезпечити виживання держави, яка може залишитися без потужних союзників.

І тут ми повертаємося до внутрішніх проблем.

Саме звідси починається якість дипломатії, зображення на міжнародній арені, здатності відстоювати свої інтереси, незважаючи на те, що відбувається навколо. А успіх держави, який має характер внутрішнього споживання, стає проекцією, що впливає на її сприйняття і світі.

Після повстання проти режиму Віктора Януковича, понад двох років війни і низки розчарувань у правлячій політичній клясі, в суспільстві настала така собі „втома металу“. З технічної точки зору це означає втрату агрегатних властивостей – цілісності, міцності, здатності витримувати тиск і навантаження. На те є цілком об'єктивні причини.

До осені 2013 року суспільство перебувало в стані політичної атрофії. Активність була досить низька, народ дуже мляво роздумував над закликами парламентської опозиції, перебував у стані часткової летаргії. Після початку революційно-військового марафону для України активність суспільства зростає в геометричній прогресії. І ми „перегоріли“, втомилися.

А от здатність вести затяжну боротьбу – як раз те, що може нам допомогти вижити, перемогти. І самих себе, в тому числі.

Розуміючи, що консолідація суспільства і його адекватна реакція на саму можливість збереження закостенілої політичної системи несе загрозу для прибутків і збереження впливу, великі фінансові і політичні гравці перевели політичне життя країни в режим гіпертрофії. Враховуючи такі події, як революція і війна, це виглядало цілком логічно.

Проте варто звернути увагу на те, у якій формі подавалися в пресі певні події і процеси, як на суспільство виливався інформаційний душ, в якому навіть людям знающим було складно розібратися. А політичні промови, які супроводжу-

вали рішення, часто набували абсурдних форм.

Рівень політичної дискусії скотився в прірву. Нам обіцяють покарання „скотиняк“, „сепарських сучок“ і тому подібне – замість того, щоб давати реальні відповіді на злободенні питання, складні, якими вони мають бути.

Нинішній політичний прошарок до цього не готовий, не хоче брати на себе таку відповідальність – і, судячи зі своєї поведінки, жити тут в довготривалій перспективі не збирається. Ліквідаційний баянс держактивів затверджено, йде пляномірний процес реалізації процесу.

Найбільш шкідливі паразити державної машини не були знищені, корупція так і залишилася способом життя для можновладців і чиновників різного рівня, фінансово-промислові групи, схоже, навіть не думають про пошук шляхів припинити паразитування на державній економіці, яка і без того ледве дихає.

Наші сусіди все це бачать і реагують відповідним чином.

Роля суспільства в цьому хаосі все падає, ми все далі абстрагуємося, втрачаємо орієнтири, розчаровуємося.

Звичайно ж, у ситуації, коли переважна більшість населення лягає і прокидається з думкою про те, як вижити – годі очікувати, що пересічний громадянин буде думати про те, як його державі реагувати на антиукраїнські випадки Варшави, повертати Крим чи вибудувати стосунки з країнами Балтії.

Крім того, реанімовано різного роду технології поділу на електоральні групи через розколи на мовній, національній та релігійній основі.

Цей процес штучний. Назвіть хоча б одну країну, яка досягла економічного успіху і добила поваги у світі – і при цьому має якісь невіршені національно-культурні питання і суперечності, котрі би відтіснили державотворчу націю на другий плян?

Народ без самоповаги і волі, готовності виявляти характер і боротися за успіх – ніколи не здобуде поваги. Ми знаємо це не з чуток. Низка сміливців з дерев'яними щитами назавжди відкарбувалася в світовій історії.

Очевидно, що національне самоусвідомлення, почуття гідності і справедливості призведе до чергової хвилі консолідації – і це знову перестане бути „електоратом“, поділим на російськомовних, „фашистів“ і ще когось там.

Згадайте хоча б те, що сумнозвісний „мовний“ закон Колесніченка, ухвалений з усіма можливими порушеннями, – побачив світ після Євро-2012 – саме тоді, коли українці на певний час забули про нав'язувані їм суперечки.

Консолідація суспільства навколо певної позитивної ідеї несе пряму загрозу правлячому політичному прошаркові, який, аби прийти до влади у 2014 році, мусив перефарбовуватися і послугоуватися часто правими гаслами. Натомість, ідеологічний маятник проросійськими силами і різними крикунами штовхається вліво. А „зліва“ в нас донедавна був комунізм, який в Україні просто був ширмою для російського шовінізму. І досі є.

Електоральне поле, готове підтримати націоналістів, систематично розмивається прямими зусиллями влади.

Проросійський колябораціоністський „Опозиційний блок“ до проросійського електорату намагається додати тих, кого вони обманюють соціальними гаслами.

...Втома металу посилюється, „тріщини“ поглиблюються, народ все далі втрачає ролю фактора політики.

Гіпертрофія призвела до того, що багато подій вже не обдумуються. Небезпека для країни зростає ще й тому, що схоже саме зараз зароджується ситуація, за якої нам дуже скоро доведеться випробувати свою здатність показувати власні сили і самодостатність, долати політичний заплив у морі, яке кишить акулами.

Країна, чие суспільство втратило віру в себе, не готове брати на себе відповідальність, визнавати і виправляти власні помилки, прогресувати, яке мириться з тим, що його принижують, – такий заплив не здолає.

Ми розрізнені. Ми не бачимо української стра

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Полонених підготували до візити

ДОНЕЦЬК. – Глава моніторингової місії ООН з прав людини Фіона Фрейзер відвідала 6 серпня полонених українських військових, утримуваних в так званій „ДНР“. „Омбудсмен ДНР“ Дарина Морозова, яка супроводжувала Ф. Фрейзер, заявила, що одним з факторів візити став майбутній звіт ООН, який вийде у вересні. Вона також сказала: „У пані Фрейзер претензій немає, вона всім задоволена“. Перший заступник голови Верховної Ради Ірина Герасченко заявила, що українських громадян, які перебувають у полоні бойовиків на Донбасі, переведено до слідчого ізолятору, їм загрожує 30-річне ув'язнення. Бойовики не дозволили передати полоненим листи, відмовилися надати інформацію про їх реальне місцезнаходження. До полонених також не пускають ні Червоного Хреста, ні представників організації „Лікарі без кордонів“, ні інші місії. („Українська правда“)

■ Заборонили ловити раків

КИЇВ. – З 1 серпня по 30 вересня в Україні діє щорічна літньо-осіння заборона на вилов раків. Заборона пов'язана із періодом другої линьки раків. Вона триває від кількох годин до доби. Однак формування і зміцнення нового панцира займає один до півтора місяці. За вилов раків у цей період бракон'єрам загрожує кара до 680 грн. За кожного виловленого рака потрібно буде також заплатити по 25 грн. компенсації. Після закінчення заборони одному рибалці дозволяється виловити не більше як 30 раків за добу. (BBC)

■ Триває суд над „Торнадо“

КИЇВ. – 2 серпня у Оболонському районному суді Києва судові засідання щодо затримання бійців „Торнадо“ укотре зірвали обвинувачені. Сотня патрульної служби поліції особливого призначення вийшла зі скандально відомого батальйону „Шахтарськ“, розформованого у зв'язку з частими випадками мародерства. У добровольчу сотню мали увійти співробітники міліції Донецької та Луганської областей. Судова справа була порушена в березні відразу за кількома статтями Кримінального кодексу. Серед них – створення злочинного угруповання, вчинення насильницьких дій, пов'язаних зі статевим насильством, та вбивства. 18 червня сотню розформували, сімох вояків арештували. Звинувачені порушували порядок судового засідання обливанням прокурорів та інших учасників процесу „рідиною бурого кольору“, висловлюванням погроз. Через це оголосили вимушену перерву до 9 серпня. Розгляд здійснюється на закритому судовому засіданні, оскільки обвинувачення містить злочини проти статевої недоторканості потерпілих. Від 24 травня до 29 червня загалом вдалося допитати вісім потерпілих. (24-ий канал)

■ На Донбасі стався землетрус

МАРІЮПІЛЬ, Донецька область. – 7 серпня поблизу Маріюполя встановлено землетрус розміром 4.6 балів. Про це повідомив Європейсько-середземноморський сейсмологічний центр. Державна служба з надзвичайних ситуацій України підтвердила факт землетрусу. Постраждалих немає. (BBC)

■ У дитячих садках введено нові правила

КИЇВ. – Нові правила для дитячих садків, які затвердило 2 серпня Міністерство освіти України, можуть зменшити черги у дошкільні заклади і легалізувати невеликі приватні садочки. Сьогодні в черзі на дитячі садки стоять понад 90 тис. дітей, з яких понад 14 тис. лише в Києві. Довідка про стан здоров'я потрібна тепер лише при прийманні дитини в садок, після перенесення інфекційної хвороби і для купання в басейні. Документ дозволяє садкам працювати без власної кухні і пральні. Готову їжу для дітей можна замовляти в інших постачальників, які дотримуються всіх законодавчих вимог. Нові правила також дозволяють використовувати в садках двоярусні дитячі ліжка для економії місць. Серед інших змін – скасування обмежень для зовнішнього вигляду вихователів. (BBC)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Британія не спішить з виходом з ЕС

ЛОНДОН. — Прем'єр-міністр Британії Тереса Мей сказала двом своїм колегам, що її країна не почне формальний процес залишення Європейського Союзу (ЕС) в цьому році. У телефонічній розмові 7 серпня з прем'єрами Голандії та Данії, Т. Мей заявила що „Об'єднане Королівство хоче мати позитивні відносини з Європейським Союзом і двосторонньо з його країнами-членами після нашого відходу з ЕС". („Belfast Telegraph")

■ Гонг-Конг заборонив кандидатуру

ГОНГ-КОНГ. — Уряд Гонг-Конгу заборонив кандидатуру Чан Го-тіна тому, що його Національна партія є частиною сепаратистського руху, який здобуває чимраз більше популярності перед виборами у вересні. Виборча комісія вимагала від усіх кандидатів підписати заяву, що вони підтримують так званий Основний Закон, в якому стверджується що Гонг-Конг є „невід'ємною" частиною Китаю. Цей закон править островом від колишньої британської колонії передано Китаєві в 1997 році. Хоч Чан Го-тін підписав цю заяву, влада 30 липня поставилася скептично до нього, кажучи що йому „неможливо сповняти обов'язки законодавця" та одночасно прирікати вірність своїй партії, яка ісповідує самостійність. У відповідь, Національна партія видала свою заяву, висловлюючи гордість з того що вона є „першою партією якій заборонено участь в демократичних виборах комуністичним колоніальним урядом Гонг-Конгу". Від часу передачі від Британії, мешканці Гонг-Конгу – за принципом „одна країна, дві системи" – втішалися правами й свободами які нечувані на материку. Але 2014 року поліція здушила студентський рух протесту – знаний як Рух Парасолів – який вимагав щоб китайський уряд не вмішувався в їхні вибори. („CNN")

■ Росія й Путін лякають норвежців

ОСЛО. — Згідно з опитуваннями переведеними норвезьким щоденником „Дагблядет", майже половина норвежців вважають що Росія та її Президент Володимир Путін творять „правдиву загрозу безпеці" їхньої країни. Норвегія є членом НАТО, яка має невеликий спільний кордон з російською Мурманською областю та поділяє свої північні води з Росією. Останнім часом російські урядовці відвідали сусідні країни, які не є членами НАТО. Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров відвідав Швецію, а В. Путін відвідав Фінляндію. („Newsweek")

■ Росію відсторонено від Паралімпіади

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО. — Цілу команду Росії відсторонено від Паралімпійських Ігор як кару за вживання незаконних речовин, так званого допінгу. Міжнародний Паралімпійський Комітет (МПК) оголосив своє рішення 7 серпня, гостро засуджуючи вмішання російського уряду. Довгі роки участі російського уряду в обмані через допінг були виявлені минулого місяця двома незалежними звітами для Всесвітнього антидопінгового Агентства (WADA). Президент МПК Филип Крейвен сказав, що ці звіти встановляють „один з найчорніших днів в історії всього спорту". На Паралімпіаді в Лондоні 2012 року Росія здобула друге найвище число медаль, а в Сочі 2014 року була на першому місці, і плянувала мати 267 учасників Паралімпіади в Ріо-де-Жанейро. Ф. Крейвен додав, що ця „ментальність медалей вище моралі" російського уряду є „мерзотною". („Time")

■ Г. Клінтон веде серед опитуваних

ВАШІНГТОН. — Згідно з найновішими опитуваннями переведеними 1-4 серпня газетою „Вашінгтон Пост" та агенцією „Ей-Бі-Сі Нюз", демократичний кандидат у президенти США Гиларі Клінтон має перевагу над республіканським кандидатом Дональдом Трампом: 50-42 відс. Коли опитування включало кандидатів Лібертаріанської та Зеленої партій, тоді перевага Г. Клінтон була 42-37 відс. Майже 60 відс. зареєстрованих виборців висказало свої незадоволення обидвома головними кандидатами. („AFP")

Полковник КГБ звернувся до суду

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. — Директор Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович восени 2015 року надіслав до Управління Служби безпеки України (СБУ) в Рівненській області прохання надати інституту з архіву особову справу полковника КГБ у відставці Бориса Стекляра, який у 1952 році був організатором вбивства Ніла Хасевича, найвідомішого українського художника-повстанця, активного пропагандиста незалежності України. Узнавши про такий намір, 93-річний Б. Стекляр подав до суду заяву з вимогою заборонити надавати його дані. Рівненський окружний адміністративний суд взявся за розгляд цієї заяви 26 липня, але суддя Людмила Жуковська, яка виноситиме вердикт, захворіла.

Капітан Б. Стекляр у 1952 році керував загonom карателів і саме він кинув гранату в бункер, де переховувався Н. Хасевич із двома побратимами.

Історик Іван Мельник зазначив, що судовий позов полковника КГБ – безпрецедентний в Україні, бо закон дозволив доступ до архівів СБУ всім громадянам України, а учасників винищення українських націоналістів лишилося небагато. При цьому закон прописує, що на архівні справи репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років не поширюється дія закону про персональні дані, на які, власне, у судовому позові наголошує позивач.

На думку відомого рівненського дослідника історії Ігоря Марчука, навіть якщо суд заборонить управлінню СБУ надавати архівну особову справу Б. Стекляра, багато громадськість не втратить, бо є чимало інших документів, які яскраво свідчать про діяльність полковника, який у 1940-1950-их роках був одним з фахівців боротьби з українськими націоналістами на Рівненщині.

У книзі „Со щитом и мечом" („З щитом і мечем") Теодора Гладкова, яка вийшла у 1988 році у видавництві „Каменярь", в нарисі „Прийшов з війни лейтенант" на основі спогадів Б. Стекляра автор описав, як той у повенний час боровся з українськими націоналістами і як, власне, розробляв та здійснював спецоперацію у селі Сухівці зі знищення Н. Хасевича.

Історики сподіваються, що з розглядом цієї судової справи відкриються й нові, досі невідомі, сторінки, пов'язані з придушенням радянською владою національно-визвольного руху в 1940-1950-их роках.

Полковник КГБ у відставці Б. Стекляр з Рівного, звертаючись до суду з позовом проти Інституту національної пам'яті, ніби забув, що у жовтні 2013 року вже дав інтерв'ю кореспондентові російського інтернет-порталу „Я помню" („Я пам'ятаю") С. Смолякову про свою участь у війні з УПА. Оpubліковано інтерв'ю 11 грудня 2014 року. Нижче у перекладі з росій-

Полковник КГБ Борис Стекляр тепер і у 1950-ті роки. (Фото: Український інститут національної пам'яті)

ської мови подано головні тези цього інтерв'ю.

* * *

Після закінчення Новосибірської школи контррозвідки ми приїхали у Рівне. Викликає мене заступник начальника з кадрів Тюрин: „Поїдете в Дубно". Поїхав в Дубно. Дослужився до посади начальника відділення. А потім забрали мене в управління.

В Дубні після війни була неспокойна обстановка. Начальником там у нас був Микола Агапов. Бувало, і в засадах разом з ним сидів. Одного разу я просидів в засаді 15 днів! Мали їх живими узяти, а не удалося – ліквідували. Мабуть, вони щось відчули. Й відразу – вогонь. Ми з солдатами – теж вогонь. Хата стояла на самому краю хутора... Тільки трьох поклали. Це ж провал! То була звичайна „бойка". Псевдо керівника „Певний".

Багато їх брали. Мало того, що брали, ще й вербували. Я з ними не працював. Що я? Простий виконавець. Були, були... Навіть з верхівки УПА. Того же „Леміша" свої пов'язали. „Леміш" – він же Василь Кук. Один з останніх керівників УПА. Після смерті Шухевича зайняв всі основні посади загинлого. Операція з пошуку Кука почалась з захоплення Мирона Матвієйка і Василя Охримовича. В результаті отриманої від них інформації організували агентурну гру, вислідом якої стали захоплення і перевербування „бандитів" з ланцюжка, який безпосередньо вів до самого „Леміша". Затримання Кука до прибуття оперативників здійснили його найближчі соратники: Микола Примас (псевдо „Чумак", він же „Карпо", „Богун", „Юрко") – зв'язківець Кука і агент „Жаров".

(Після шести років ув'язнення В. Кук був звільнений у 1960 році і написав „Відкритого листа до Ярослава Стецька, Миколи Лебеда, Степана Ленкавського, Дарії Ребет, Івана Гриньоха й усіх українців, які живуть за кордоном", в якому визнав радянську владу законною в Україні, зрікся ОУН і УПА, закликав український уряд у вигнанні повернутися в Україну.)

Ніла Хасевича виявили за перехопленою запискою про „грушові дошки".

(Ніл Хасевич – український художник, графік, гравер, член ОУН, автор багатьох пропагандистських плякатів, ксилографій, листівок, журнальних ілюстрацій і карикатур антирадянського змісту, а також „бофонів" – грошових квитанцій УПА. Народився 1905 року на Волині, загинув 4 березня 1952 року в селі Сухівці, Рівненська область.)

Його вели за окремою справою під кодом „Барліг". Щодо записок, то ми довго не могли їх розшифрувати. Я дав команду – всю літературу і записи здавати мені. Після розгрому банди приносять опис вилученого, я запитую: „Все здали?". „Товаришу майор, ми виявили у них „Короткий курс історії партії". „Принесіть". А вони: „Та ми викинули". Після ліквідації іншої банди знову виявили короткий курс історії партії. Це була шифрувальна книга!

Коли узяти партію свіжих записок, я викликав нашого шифрувальника Перепенка Івана Давидовича: „Зможеш розібратися?". Він подивився: „Ні, я не розшифрую". Ми роздивилися повідомлення. Примітки двох типів: „ККІ" і „Совпат". Зрідка – „КЗУ". Якщо „ККІ" – це

(Закінчення на стор. 19)

ТОЧКА ЗОРУ

Ці вибори можуть виявитися останніми у вашому житті

„Похмури і застрашуючі слова Дональда Трампа, які прозвучали на з'їзді Республіканської партії 21 липня, дали вченим та історикам можливість порівняти Д. Трампа як з Джорджем Волесом у 1960-их роках, так і з Беніто Муссоліні в 1930-их роках“, – написав 27 липня у „The Washington Post“ Гарі Каспаров – 13-ий чемпіон світу з шахів, а зараз опозиційний до режиму Володимира Путіна російський політик. Нижче вміщуємо цю його статтю (текст – за Львівським культурологічним журналом „І“).

Як би не були обґрунтовані ці порівняння, мурашки, що пробігло по моєму хребті, були викликані не схожістю виступу Дональда Трампа з кадрами старої кінохроніки. Замість цього я побачив американізовану версію до біса ефективної пропаганди страху і ненависти, яку сьогодні використовує Володимир Путін в Росії.

Це не означає, що слова Д. Трампа є дослівним плагіатом В. Путіна. Мова та інтонації також відрізняються, як російський і американський прапори, в яких є одні й ті ж кольори: червоний, білий і синій. І це стосується не тільки змісту сказаного; манери і жестикуляція Д. Трампа, які пом'якшили його звичне лицедійство, були різко схожі на глузливу і хвалькувату манеру, занадто добре знайому росіянам після 16 років перебування В. Путіна при владі.

В обох випадках на початку оратор навмисно викликає інтуїтивні емоції страху і відрази, щоб потім домогтися звільнення від них за рахунок „очисного гніву“, що знищує все інше. Тільки цей керманіч допоможе подолати страх і відразу. Тіль-

ки він спрямує у правильне русло ваші ненависті і роздратування і зробить так, щоб все стало краще. Як саме? Ну, зараз це неважливо.

Кандидат-демагог повинен намалювати похмуру картину статус-кво, посилавшись на всі катастрофи і невдачі. А потім окреслити ще більш похмуру майбутнє, якщо йому не буде надано право діяти. Але при цьому діяти прямо зараз. Ви можете вважати, що у виборчій кампанії політикові краще викликати позитивні емоції у потенційних виборців, але це не відповідає іміджеві майбутнього диктатора. Замість того, щоб розповісти людям, що він буде робити в разі його обрання, він погрожує їм тим, що буде, якщо його не оберуть. Демократичному провідникові потрібні люди. Тиран або потенційний тиран наполягає, що люди потребують саме його.

В. Путін, який довго перебуває при владі, змушений применшувати кризу в Росії. Д. Трамп, як кандидатів в президенти, необхідно малюва-

(Закінчення на стор. 10)

Чи доведеться американцям виходити на свій Майдан?

Сергій Грабовський

У цитаделі демократії – Сполучених Штатах Америки – щось таки коїться. Якщо на початку року відбив Гиларі Клінтон як претендентки на посаду президента від Дональда Трампа визнавав двозначною цифрою і результат виборів видавав прогнозованим, то зараз Д. Трамп випереджає Г. Клінтон. Нинішні вибори у США змусили полетіти шкереберть усталені американські електоральні традиції, авторитетні політичні теорії та взагалі будь-які раціональні підходи.

Справді: тричі одружений, двічі розлучений 70-літній мільярдер уже в силу цих подробиць своєї біографії не повинен був стати офіційним кандидатом від однієї з двох провідних партій США – Республіканської, – тим більше, переможцем електоральних симпатій. Пам'ятаю, як 1980 року сенсацією стала перемога на виборах вдруге одруженого Рональда Рейгана; у Штатах глава держави мав обов'язково бути зразковим сім'янином, отож Р. Рейганові допомогло лише те, що він і його дружина Ненсі підтримували дружні стосунки з дітьми від першого президентського шлюбу. Іншою сенсацією тоді стало те, що Р. Рейган обрали президентом у 69 років – досі виборці не наважувалися послати у Білий Дім людину такого поважного віку. А в 2008 році Джон Мак-Кейн програв Баракові Обамі не в останню чергу через свій вік – 72 роки. Нарешті, досі кандидатами від провідних партій не ставали мільярдери (мільйонери – це нормально, бо у США понад мільйон мільйонерів), натомість мільярдер Рос Перо у 1992 і 1996 роках змушений був висуватися як незалежний кандидат; він набрав у першому випадку 19 відс., а в другому – лише 8 відс. голосів.

Що ж стосується програмних виступів Д. Трампа, то вони, як уже неодноразово зазначали експерти, є еkleктичною, а водночас і вибуховою сумішшю гегемонізму, протекціонізму, ізоляціонізму, неоконсерватизму, расизму та ще низки „ізмів“. Різко зменшити число емігрантів, особливо мусульман, побудувати стіну на кордоні з Мехіко, закрити виробництва американських фірм за кордоном і перенести їх до США, закрити військові бази в Південній Кореї та Японії (якщо ті не візьмуть на себе 10 відс. витрат на їхнє утримання), різко обмежити соціальні програми, відмовитися від нині чинних зобов'язань для захисту держав-членів НАТО від агресії, зняти санкції з Росії і, нарешті, забути про Украї-

ну – мовляв (як подано в „Українській правді“), „навіщо нам ця Україна, це безглузде ярмо в центрі Європи, яке загрузло у корупції та екстремізмі?“.

Усі ці виступи Д. Трампа мали б, за традиціями американської демократії, політично поховати його ще на початку циклу республіканських виборів – але вони, навпаки, надзвичайно підняли його рейтинг. І тут ми знову бачимо те, чого не може бути, бо не може бути ніколи. Бо наразі „білі“ протестанти вперше в історії США стали меншиною, вихідці з неєвропейських обширів і їхні нащадки становлять понад чверть населення (і це не рахуючи десятків мільйонів переселенців з країн Латинської Америки), а тому расистські та ксенофобські висловлювання Д. Трампа мали б обурити переважну більшість громадян Штатів. Але днями – уявіть собі! – зведений брат Барака Обами Малік Обама, який має кенійське і американське громадянство, заявив, що має намір голосувати за Д. Трампа на виборах президента США, бо це продиктовано „здоровим глуздом“.

І при цьому всьому Д. Трамп заявляє (під шалені оплески аудиторії), що він з приходом у Білий Дім відновить ролю США як глобального провідника. А другим таким провідником він бачить Росію й особисто Володимира Путіна. Радником Д. Трампа з російського питання є Картер Пейдж, колишній консультант „Газпрому“, а керівником виборчого штабу кандидата – добре відомий українцям політехнолог Пол Манафорт, який працював на Партію Регіонів, Ріната Ахметова і Віктора Януковича.

У разі перемоги Д. Трампа на виборах іншим країнам, включно з Україною, слід, очевидно, чекати на появу „пакту Путін-Трамп“, з відповідними таємними протоколами про поділ Європи та всього світу.

А от американцям потрібно буде готуватися до свого Майдану – адже США неминуче за рік-два постануть перед прірвою, що витверезить більшість нинішніх прихильників кандидата-мільярдера. Проте чи не буде вже запізно для збереження світової ролі Штатів і чи не зорганізує Кремль за цей час „повернення Аляски до складу історичної батьківщини“?

„День“, 28 липня

Сергій Грабовський – філософ, культуролог, політичний коментатор, Київ.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Помер Кардинал Францішек Махарський

КРАКІВ. — 9 серпня помер 89-літній Кардинал Францішек Махарський, колишній архієпископ Кракова, котрий 1978 року змінив на цій посаді Кардинала Кароля Войтилу, якого вибрано першим польським папою, Іваном Павлом II. Після війни він вступив до семінарії, де зустрів К. Войтилу – майбутнього Папу Івана Павла II. Архієпископ Махарський був одним з провідних діячів Католицької Церкви в Польщі, коли вона впродовж десятиліть ставила чоло комуністичній владі. Представник Конференції Польського Єпископату, о. Павел-Ритель-Андріяник, сказав: „Він допоміг Церкві перейти крізь червоне море комунізму“. Він пішов на пенсію 2005 року. Папа Франциск відвідав тяжко хворого кардинала 28 липня під час своєї візити до Польщі. Посадник Кракова Яцек Майхровський розповів репортерам що Кардинал Ф. Махарський відмовився бути почесним громадянином міста. „Він сказав що він не почуватиметься гідним такої почесности, бо він є звичайним громадянином“, – сказав посадник. („The New York Times“)

■ Збройні сили підтримують Трампа

ВАШІНГТОН. — Серед членів американських Збройних Сил на активній службі, республіканський кандидат у президенти Дональд Трамп користується підтримкою 54 відс. опитуваних, а демократичний кандидат Гиларі Клінтон має підтримку 25 відс. Однак, 21 відс. опитуваних сказали, що вони не голосуватимуть в листопаді. („Military Times“)

■ Скільки американців вірять в Бога?

ПРИНСТОН, Нью-Джерсі. — Висліди найновішого опитування компанії Гелуп показали що 89 відс. американців вірять в Бога, а 10 відс. не вірять. Однак, коли опитувані мали третій вибір – „не певний“ – тоді число віруючих знизилось до 79 відс., невіруючих було 11 відс., а 10 відс. опитуваних не були певні. Компанія розпочала дослідження цього питання ще в 1944 році, коли 96 відс. американців казали що вони вірять в Бога. (www.gallup.com)

■ Китай готовий домовитися з Ватиканом

ГОНГ-КОНГ. — Єпископ Гонг-Конгу Кардинал Джан Тонг сказав що китайський уряд готовий „домовитися“ з Ватиканом щодо номінації єпископів. В Китаї є приблизно 12 млн. католиків, але Ватикан не має дипломатичних відносин з урядом від 1951 року, два роки після захоплення влади комуністами. У своєму пастирському листі з 4 серпня, Кардинал Тонг визнав що існують побоювання, але сказав що Папа Франциск не погодиться на ніяку угоду яка „пошкодила б“ Церкві. Китай не довіряє Церкві, а „офіційна“ Католицька Церква є під контролею державної установи, яка назначає єпископів апробованих урядом. Однак, існує також підпільна Церква яка залишилася вірною Апостольському Престолові. Ватикан на стоює на своєму праві номінувати всіх єпископів Католицької Церкви. У лютому Папа Франциск щедро похвалив Китай, намагаючись відновити зв'язки, при цьому оминаючи якоїнебудь згадки про обмеження релігійної свободи. („AFP“)

■ Ангела Меркель втрачає популярність

БЕРЛІН. — Канцлер Німеччини Ангела Меркель втрачає підтримку після п'ятьох атак в країні від 18 липня, які спричинили смерть 15 осіб та поранили десятки людей. Опитування були переведені агенцією ARD на початку серпня. Вони вказали, що діяльність А. Меркель схвалюють лиш 47 відс. населення. У квітні минулого року, перед вибухом кризи з мігрантами, вона втішлась популярністю 75 відс. опитуваних. Підтримка для її найбільшого критика, баварського Прем'єра Горст Зігофера – який закликає обмежити число мігрантів щоб збільшити безпеку країни – зросла від 11 до 44 відс. За минулий рік в Німеччину прибуло понад 1 млн. мігрантів. 4 вересня відбудуться вибори у федеративному стейті Мекленбург-Форпомерн. Християнська Демократична партія А. Меркель буде мати там сильного опонента, антиеміграційну партію Альтернатива для Німеччини (AfD). („Reuters“)

Нова партія – це буде щось нове?

За багатьма гострими сюжетами сьогодняшнього суспільного життя в Україні залишилася поза увагою одна подія, котру годі назвати друго-рядною: 9 липня на київському стадіоні „Олімпійський“ відбувся з'їзд партії „Демократичний альянс“, на основі якої делегати з'їзду утворили нову політичну силу. Це насправді заслуговує на найпильнішу увагу, адже в сучасному світі дуже багато залежить саме від якості політики і політиків – якості інтелектуальної, моральної, культурної.

Зайве й доводити, що Україна дуже потребує такої нової сили. Але де гарантія істотної, радикальної новизни? Адже кожна з понад 300 – не просто фантастична, але вже абсурдна кількість! – зареєстрованих в Україні партій починала з нових і багатообіцяючих програм. Чому обіцяне не стає життєвою практикою, видно з того, як перероджуються ті партії, котрим вдається прийти до влади. Про це проникливо пише один з найцікавіших українських політологів, Сергій Дацюк: „Владна партія відмовляється від випрацювання нових соціальних інновацій – натомість вона зайнята випрацюванням нових піар-ініціатив, які мають завдання втримати рейтинг партії на високому рівні. Владна партія відмовляється від масової політичної мобілізації, бо, з одного боку, влада традиційно віддалена від громади, і владні партії не користуються громадською довірою, а з іншого боку – така партія постійно вирішує щоденні владні проблеми, і на політичну мобілізацію не має ні часу, ні бажання...“.

Чи буде принципово інакше у випадку, якщо „Демократичний альянс“ стане партією влади? Певною запорукою, мабуть, можна вважати, що в день з'їзду до цієї партії вступили такі завзяті борці з корупцією та олігархією, як члени парламентарної фракції „Блок Петра Порошенка“ Мустафа Найєм, Сергій Лещенко, Світлана Заліщук, керівник Бізнес-школи Києво-Могилянської академії Валерій Пекар та чимало інших відомих громадських активістів. Всі вони налаштовані дуже оптимістично.

„Демократичний альянс перетворюється на нову потужну політичну силу, що неодмінно візьме владу в цій країні, – сказав у своєму виступі В. Пекар. – Значною мірою ми були в обороні, нам треба переходити в наступ. Я завжди був прихильником „ДемАльянсу“. Він є твердим горішком української політики, він не зрадив своїх цінностей. Але сьогодні треба стати не твердим горішком, а ножом, що розріже корупцію. Це абсолютно новий підхід. Я дуже хочу, щоб ця активна меншість, яка складає 18-20 відс., що бажає передати нову країну своїм дітям, стала партією на багато років“.

З'їзд ухвалив програмну заяву партії та оновив статут. Нову програму презентують у вересні. Зміни у статуті зводяться до документального закріплення принципів колективного провідництва. У новій редакції статуту зазначено, що з'їзд обирає не голову партії, а співголів. До політичної ради партії тепер входить не голова, члени правління, голова та заступник голови депутатської фракції, а співголови, члени правління, члени партії – депутати Верховної Ради, голови обласних та міських партійних організацій.

Нова редакція передбачає, що партія буде базуватися на засадах гуманістичних цінностей. Це звучить трохи туманно, занадто загально, але поки ця нова сила прийде до влади, програма, сподіваємося, набуде граничної чіткості. Отже, в щасливу дорогу, нова українська політсила!

ІСТОРІЯ

Україна пам'ятає Великий терор

Василь Овсієнко

5 серпня 1937 року за наказом НКВД СРСР вступила в дію постанова Політбюро Центрального комітету Всесоюзної комуністичної партії (ЦК ВКП(б)) „Про антирадянські елементи“. Розпочалася наймасовіша „чистка“ суспільства від людей, які не годилися для будівництва комунізму. Її теоретично обґрунтував новий народний комісар (нарком) НКВД Микола Єжов і зредагував Йосиф Сталін.

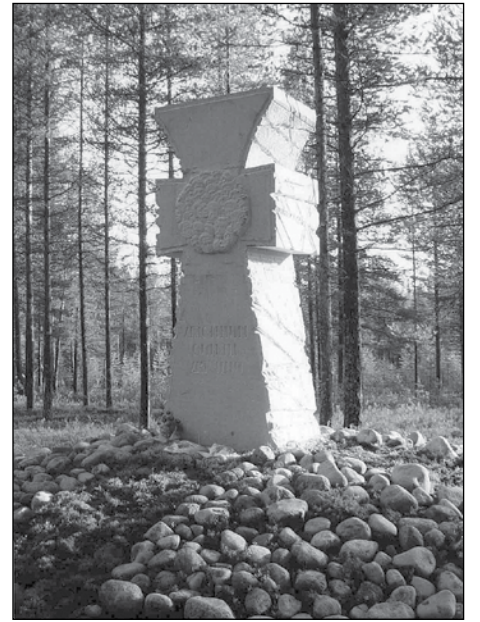
ЦК ВКП(б) запропонував подати склади позасудових органів – „тріжок“, а також кількість осіб, що підлягають розстрілові та висланню. У кожному республіку, області, районі спускалися квоти на репресування за двома категоріями – розстріл і ув'язнення. „Знизу“ полетіли до Москви звіти про перевиконання квот, розгорнулося соціалістичне змагання (!) за їх перевиконання, прохання й вимоги збільшити квоти, особливо за першою категорією, висувалися „зустрічні пляни“. Нарком внутрішніх справ Української РСР Ізраїль Леплевський тричі звертався до Москви за таким збільшенням. Призначений після його розстрілу в січні 1938 року Александер Успенський – двічі. І Москва їх прохання задовольняла.

Дія „тріжок“ поширювалася на всі категорії населення. Під репресії потрапили „куркулі“, „кримінальники“, „контрреволюціонери“, „повстанці“, „церковники“, „шпигуни“, „троцькісти“, „диверсанти“, „шкідники“, „буржуазні націоналісти“ – тобто й українська інтелігенція, яка, за визначенням Сталіна, „не заслуговувала довір'я“.

Безперечно, репресії зачепили всі народи, що мали нещастя залишитися в російській імперії під новою назвою СРСР. Та все ж чи не найбільше постраждав український народ, бо він, з його глибокою релігійністю, волелюбністю, потягом до самостійного господарювання увесь не годився для будівництва комунізму і його слід було замінити привезеним з Росії та нововиведеним „советським народом“.

„Трійки“ поєднували в собі слідство, звинувачення, суд і виконання вироків. На кожному справу відводилося 10 діб. Участь захисника, прокурора, а часом і самого звинуваченого, оскарження вироків та клопотання про помилування не передбачалися, а вирок виконувався негайно після його винесення. Цілком у дусі настанови творця радянської держави Володимира Леніна, який учив: „Будьте зразково нещадними. Розстрілювати, нікого не питаючи і не допускаючи ідіотської тяганини“.

На виконання згаданої постанови „чистка“ відбулася і в концтаборах та тюрмах. Так, начальник Соловецької тюрми особливого призначення (СТОУ) Іван Апетер одержав наказ скласти список на розстріл 1,825 в'язнів. Одна група, 507 в'язнів, була розстріляна під Ленінградом 8 грудня 1937 року, 198 – на Соловках 14 лютого 1938 року. Доля так званого „Соловецького етапу“ (1,111 осіб) стала відомою щойно в 1997 році: капітан Матвеев з помічниками розстріляв їх від 27 жовтня до 4 листопада в урочищі Сандармох на півдні Карелії. Серед 290 українців – дво-

Козацький хрест „Убієнним синам України“, встановлений в урочищі Сандармох 2004 року.

рець театру „Березіль“ Лесь Курбас, поет-неоклясик Микола Зеров, драматург Микола Куліш, колишній Міністер освіти УНР Антон Крушельницький та його сини Остап і Богдан, академіки Матвій Яворський і Степан Рудницький, професори Володимир Чехівський, Олексій Вангенгейм і Сергій Грушевський, письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епик, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий, науковці Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, Микола Трохименко, Міністер фінансів Української ССР Михайло Полоз.

Цей Сандармох знайшли за документами та виявили на місцевості 1 липня 1997 року Карельський та Санкт-Петербурзький „Меморіали“ (Юрій Дмитрієв, Веніамін Іофе, Ірина Резнікова). Тут приблизно 150 ям, де покоїться близько 9,000 розстріляних. Це в 1930-их роках було „звичайне місце розстрілів“ на півдні Карелії. А скільки таких місць ми не знаємо!

2004 року стараннями українців усього світу, насамперед Товариства української культури Карелії „Калина“ (голова Лариса Скрипникова), там зведено величний пам'ятник – гранітний козацький хрест „Убієнним синам України“ (автори Микола Малишко та Назар Білик).

1937 року репресії охопили всі регіони й усі без винятку верстви суспільства, від найвищого керівництва країни до далеких від політики селян і робітників. За 15 місяців кампанії за політичними звинуваченнями в СРСР було заарештовано понад 1.7 млн. осіб. А разом із жертвами депортацій і засудженими так званими „соціально шкідливими елементами“ кількість репресованих перевищила 2 млн. Усього під час Великого терору до розстрілу з політичних мотивів були приречені 681,692 особи.

„Чистка“ була офіційно припинена за постановою Політбюро ЦК ВКП(б) 15 листопада 1938 року, хоча репресії тривали й далі. Кількість жертв репресій, депортацій і голоду в Україні за часи більшовицької влади не піддається підрахунку. Це приблизно третина

(Закінчення на стор. 14)

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: \$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 Fax (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не кінче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

ДОЛЯ НАЦІЇ**За знищення української мови потрібно карати**

Наталія Касяненко

КИЇВ – Питання лінгвоциду щодо української мови плянує представити на засіданнях ООН у Нью-Йорку Національна рада жінок України. Однак, правознавець-міжнародник Володимир Василенко вважає, що міжнародну спільноту цілеспрямоване знищення української мови не зацікавить. Він пропонує вирішувати цю проблему всередині держави, зокрема шляхом внесення змін до Кримінального кодексу України. Про це йшлося 17 липня під час круглого столу „Лінгвоцид як важливий компонент геноциду – зброя для цілеспрямованого знищення народу України“.

На міжнародному рівні визнати лінгвоцид як злочин проти українського народу прагне Національна рада жінок України. Задля цього

представниці цієї громадської організації просуватимуть свої матеріали стосовно проблеми цілеспрямованого знищення української мови до тексту резолюції для подальшого обговорення на засіданнях Міжнародної ради жінок в Індонезії та засіданнях ООН в Нью-Йорку.

Про це заявила для Радіо Свобода заступник голови Національної ради жінок України Марія Петрова:

„Ми вирішили поєднати знання і досвід відомих вчених та громадських діячів з нашими прагненнями й залучити світову жіночу громадськість до боротьби з найбільшим насиллям – позбавленням рідної мови. Треба щоденно працювати у напрямку впровадження в Україні української мови як літературної, наукової, мови силових структур та діловодства“.

Докладно пояснити явище лінг-

воциду необхідно, щоб надалі розвивати цю тему на міжнародному рівні. На цьому наголосив директор Інституту української мови Національної Академії Наук України Павло Гриценко: „Цей термін передбачає цілеспрямовані дії, об'єкт дій та діяча. Найпростіше з об'єктом дій – це українська мова. Також треба визначити, про який час буття мови йдеться. Для характеристики лінгвоциду необхідна ще платформа оцінок – визначення, які дії його породжують. Наприклад, усна або письмова заборона“.

Незважаючи на всі зусилля, питанням геноциду проти української мови навіряд чи опікуватимуться на міжнародній арені. Колишній представник України в Раді ООН з прав людини і екссуддя Міжнародного кримінального трибуналу щодо колишньої

Югославії Володимир Василенко говорить:

„У свій час, ще у 1948 році, була розроблена конвенція про боротьбу зі злочином геноциду та покарання за нього. Тоді під час дискусії були відкинуті спроби включити у визначення геноциду те, що зветься культурний геноцид. На цьому поставили крапку. Тепер треба передбачити в Кримінальному кодексі України окрему статтю, яка називатиметься „Лінгвоцид“, з відповідною кваліфікацією діянь, які стосуються терміну „лінгвоцид“. Потрібно, щоб комісія Верховної Ради опрацювала питання створення робочої групи. Повинна бути пропозиція суб'єкту законодавчої ініціативи чи депутата, чи прем'єр-міністра, чи президента“.

Радіо Свобода, 6 липня

Любити державну мову до глибини кишені

Наталія Балюк

Центр державної мови Латвії наклав грошову кару на міського голову Риги Ніла Ушакова за те, що той писав свої дописи на офіційних сторінках ризької законодавчої думи у „Facebook“, „Twitter“ і „Instagram“ російською мовою.

Грошові карі за ігнорування державної мови існують в Латвії з 2010 року. Середня сума — 500 дол., при повторному порушенні вона збільшується вдвічі. Мабуть, у Москві зараз зчинять істеріку: мовляв, бачите, як у „фашистській“ Латвії переслідують росій-

ськомовних. Може, навіть натякнутуть про введення „зелених чоловічків“ задля захисту „законних прав“ упосліджених.

Але маленька та горда Латвія не боїться, не зважає на шантаж та погрози великого і агресивного сусіда. Послідовно і цілеспрямовано захищає державну мову, оскільки розуміє, що мова рано чи пізно може стати інструментом для внутрішніх конфліктів, спровокованих, зрозуміло, ззовні. Для багатьох латвійців російська мова є символом радянської окупації. Латвійці здатні вчитися і на історичних, і на сучасних при-

кладах. Розуміють, що розвиток і використання державної мови – це питання національної безпеки. Звідси і ставлення до будь-яких проявів неповаги до мови таке болюче і загострене.

Рік тому Центр державної мови (Україні варто було б також такий створити, адже у більшості європейських країн є державні органи, які опікуються розвитком мови свого народу) звернувся до жителів країни з вимогою на робочих місцях спілкуватися виключно латиською мовою. Таке правило поширюється на усіх, без винятку, працівників, у тому числі і у сфері

обслуговування, де досі часто чути російську мову (за статистикою, російськомовних латишів у країні є близько 40 відс.). „Росіяни, розмовляючи одне з одним по-російськи, загрожують латвійській мові й висловлюють неповагу латвійцям. Неприпустимо, щоб працівники, виконуючи службові та професійні обов'язки, спілкувалися між собою чужоземною мовою“, – йшлося у листі Центру державної мови до працедавців. Також у цьому документі наголошувалось, що Латвія – єдине місце у світі, де може бути

(Закінчення на стор. 19)

Нащо потрібна гегемонія української мови

Сергій Волошин

Більшість російськомовних українців не мають ідеологічних причин опиратися українізації у її будь-якому вигляді. Основні суперечності, як на мене, криються у сфері звичок. Дані звички є не так вірністю російській мові, як звичкою до зручності. Якщо українська мова не забезпечує, скажімо, в інтернеті потрібної кількості інформації або послуг в україномовному секторі, то користувач автоматично йде в російськомовний або англомовний сегмент. Теж саме стосується книг чи бізнесу.

Є дві протилежні мітології:

Одна вважає що проблема української мови – це штучна проблема, що у нас всі всіх розуміють і мовної проблеми немає. Головне, так би мовити, ідеологія і економіка. Важливо, мовляв, не на чий ти стороні, а володієш чи ні українською мовою. При чому частина людей вважають що ця проблема штучно нагнітається націоналістами, а інша – Москвою. Тобто питання політизується, а насправді – воно є удаване.

Інша міфологема вважає, що українська мова – це найголовніше, за що треба боротися. Україна

повністю тотожна мові. Битися за українську мову треба до останнього. Нехай хоч пів України відпаде.

Майдан розщепив Україну в пропорції десь 60-70 відс. „за“ і на 20-30 відс. „проти“ української мови. Питання про мову, яке все ще висить дамоклевим мечем, остаточно не вирішене і все ще може спровокувати розкол. Переважна більшість примкне, природно, або до однієї, або до іншої думки з приводу української мови, розщеплюючи тим самим уже сам промайданівський електорат.

Можна було б сказати, що тут потрібен компроміс. Мовляв, необ-

хідна взаємна терпимість. Ось як в Європі. Там наче ж терплять один одного гетеросексуали і сексменшини, геї і трансгендери, титульні нації уживаються разом з національними меншинами, любителі поїсти м'яса терплять вегетеріанців, а автомобілісти, згнітивши серце, – велосипедистів. А може, просто відмахнутися від усього і запровадити другою офіційною англійську мову (чи навіть еспанську, чи китайську)?

Але у нас не вийде так, як в Європі. Коли ми маємо серйозні проблеми, завжди шукають винного. Добре,

(Закінчення на стор. 12)

ГОЛОС ЧИТАЧА**Виспіване світлою душею**

Леся Храплива-Щур

Глибоко я вдячна „Свободі“ за постійну увагу до драматично-трагічної долі нашої рідної української мови.

Я з фаху – виховниця молоді, а мова – могутній, незамінний чинник виховання, чинник не лише інтелектуального, але й морального, духовного зформування людської особистості.

Зібрала я на цю тему чимало матеріалів останніх десятиліть – бачу, що деякі тексти й нині акту-

альні. Наприклад, пісня Едуарда Драча „Віддайте рідну мову“, з котрою українську еміграцію познайомив вокальний гурт зі Львова „Не журись“ ще у 1980-их роках.

Або ж – вірш „Мова моя“ зі збірки поезій „І висіваю зерна у грудні“ незваної широкому загалові поетеси, Катерини Андрощук.

Чули ви про неї? Навряд. Вона жила до 2013 року (тоді були мої останні контакти з нею) далеко від гомінного світу, в малій хатині в селі Кленівка Амвросіївського району на Донеччині. Жила, ніби ранньохри-

стіянська черниця-пустинниця. А походила з Волині, з краю безсмертної „Лісової пісні“. 16-літньою юначкою стала на службу рідній землі у відділі пропаганди УПА. Перейшла тернистий шлях підпільника а відтак – мучениці у найсуворіших сибірських концтраках.

Врятована смертю Сталіна, вже тоді одружена з товаришем-упівцем Теодозієм Андрощуком, зазнала „немедових місяців“ скитання по всій Україні, бо ж репресованих не хотіли ніде приписати. Знайшли притулок у Богом забутий Кленівці.

Добропам'ятні друзі-патріоти видали не одну маленьку збірку її віршів. А 2012 року появилася у хар-

ківському видавництві „Майдан“ ця підсумкова книга її поезій – „І висіваю зерна в грудні“.

На сьогоднішній день доля Катерини Андрощук мені невідома.

У цій книзі поетеса сказала своє могутнє слово про мову. Вже сама назва книжки – глибоко символічна! І вірші в ній – надзвичайно щирі і глибоко самотні. Тематику можна б поділити (дещо умовно) на такі групи:

Природа, спостережувана і очима, і душею упродовж й кожної пори року, відважно антропоморфізована:

(Закінчення на стор. 17)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

НОВІ ЧЛЕНИ УНСоюзу

Арія Стельмах, дочка Юрія та Юлії Стельмахів з Гарвуду, Нью-Джерзі, стала членкою 269-го Відділу УНСоюзу. Її забезпечили дідуся Володимир і бабуся Валентина Каплуни.

Чотири покоління в УНСоюзі

ВІЛЬМІНГТОН, Делавер. — День Батька 2016 року мав особливе значення для родини Щерба, коли всі з'їхалися в Норт-Вайлдвуді, Нью-Джерзі, разом з 92-літнім Петром Щербою, патріархом їхнього роду.

На світлині є П. Щерба, секретар 173 Відділу Українського Народного Союзу, його син Євген Щерба (контролер УНСоюзу), внук Григорій Щерба, внучка Діана Зетерстром, дволітня правнучка Зої Зетерстром, і чотиримісячний правнук Лука Зетерстром, найновіший член УНСоюзу в цій великій родині.

Усі чотири покоління роду Щербів є членами УНСоюзу. П. Щерба є секретарем 173 Відділу УНСоюзу у Вільмінгтоні, Делавер від 1954 року. Він особисто записав майже 500 членів до УНСоюзу.

Для свого сина, внуків та правнуків П. Щерба закупив в УНСоюзі два високоякісні фінансові продукти забезпечення: вивільні грамоти на 20 років і до 18 років жит-

тя. Обидва сертифікати дозволяють на грошовий зріст поліси й одночасно надають життєве забезпечення. При досягненні 20 років вкладок чи 18 року життя, відповідно, поліси можна згрошевити і використати прибутки для оплати за навчання в університеті або на інші цілі.

МАЙБУТНЄ СВОЄЇ РОДИНИ ЗАБЕЗПЕЧТЕ ТЕПЕР

ДОВГОТРИВАЛІ АНУЇТЕТИ

3%

5-РІЧНИЙ

3.5%

7-РІЧНИЙ

4%

9-РІЧНИЙ

- Без додаткових адміністративних оплат від продажу і збереження
- 10% можна вибрати без штрафу
- Мінімальна сума вкладки тільки \$1,000
- Довгострокове переривання контракту (вибір грошей) можливе за умов:
 - Поліса дотримується до кінця терміну
 - У випадку тяжкої недуги
 - Вимог старечого дому
 - Медичних видатків, пов'язаних з нещасними випадками

ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО НАС:

888-538-2833

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 • Загальні інформації: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org • facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Передплачуйте і читайте „Свободу“

- 120 років на службі діаспорі
- найповніша інформація з життя українських громад в Америці
- електронний архів – www.svoboda-news.com

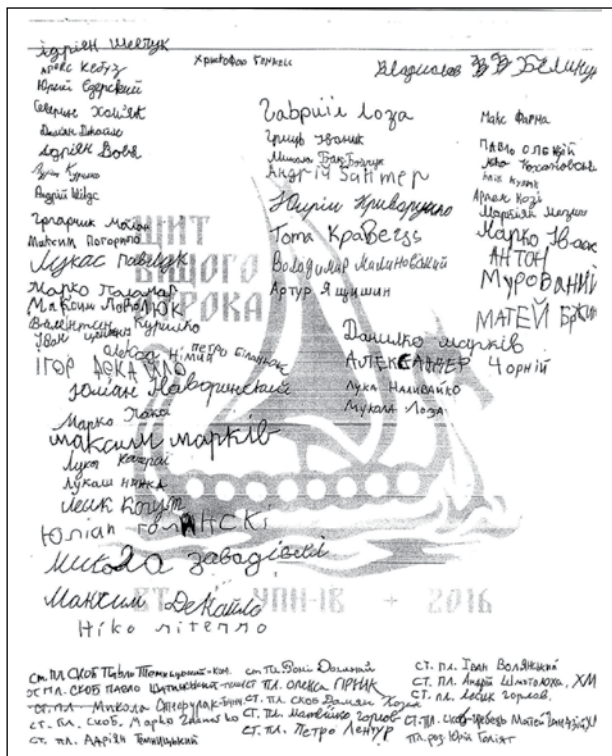
Відділ передплати: **973-292-9800 дод. 3042**

Річна передплата – \$90. Додайте лише \$5 і матимете обидві версії – паперову і електронну

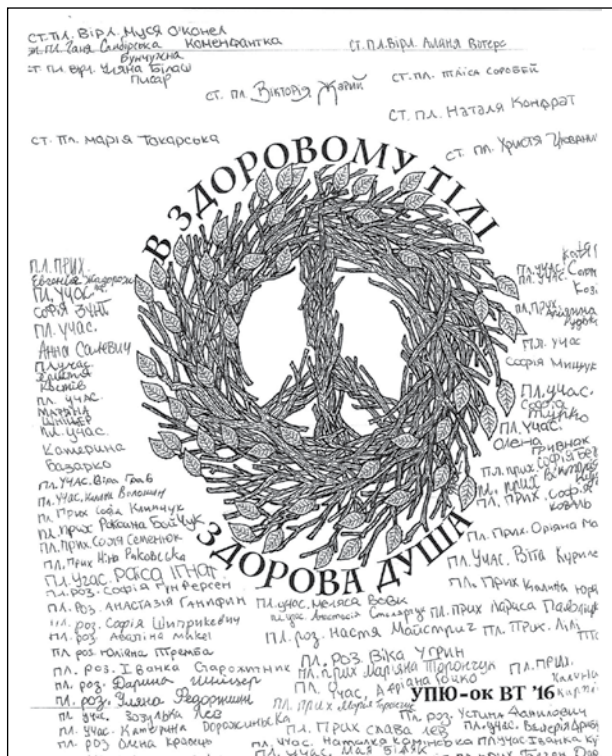

Привіти з пластових таборів

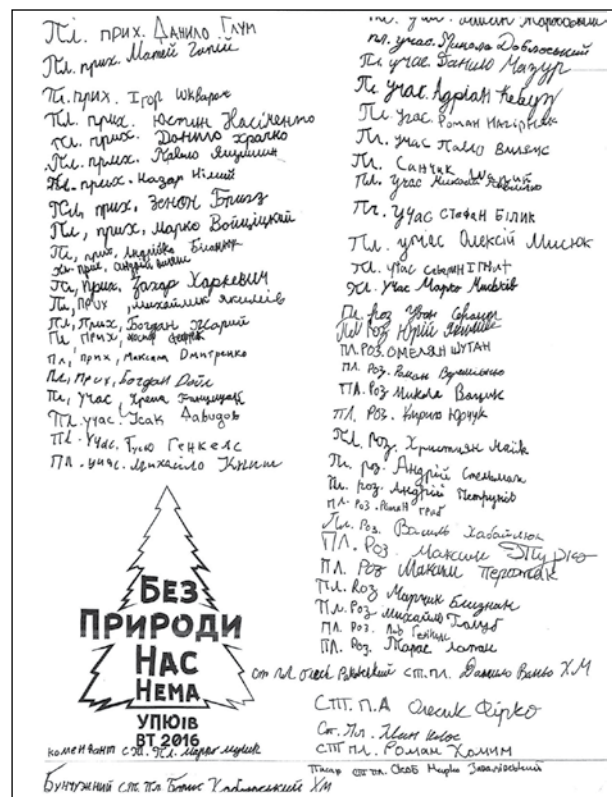
На пластовій оселі „Вовча Тропа“ в Іст-Четгемі, Нью-Йорк, в липні таборувало новацтво (6-11 років) та юнацтво (12-17 років) з різних штатів США. А в околиці Гантеру, Нью-Йорк, на міжрайоновому вишколі булавних „Лісова Школа“ від 25 червня до 8 липня учасниками були юнаки та старші пластуни.

Привіт з табору новаків „Щит віщого отрока“ на оселі „Вовча Тропа“.

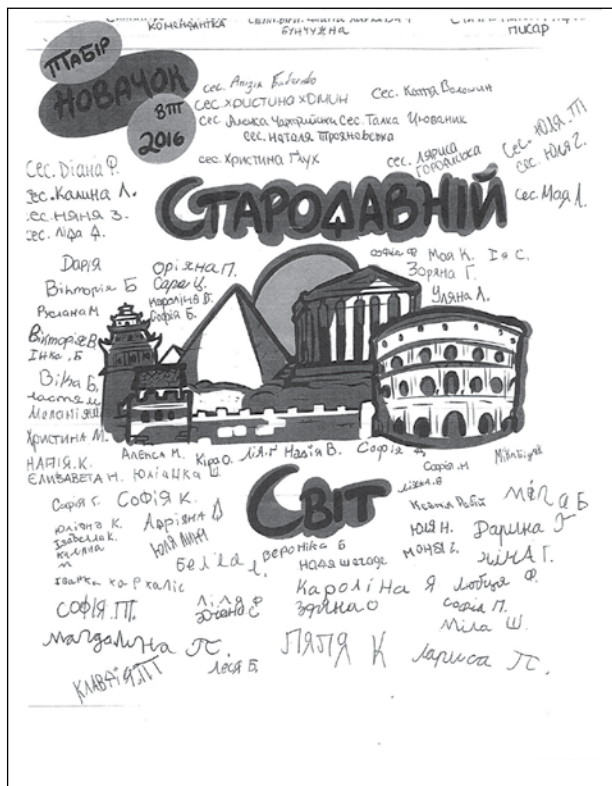
Привіт з табору юначок „В здоровому тілі здорова душа“ на оселі „Вовча Тропа“.

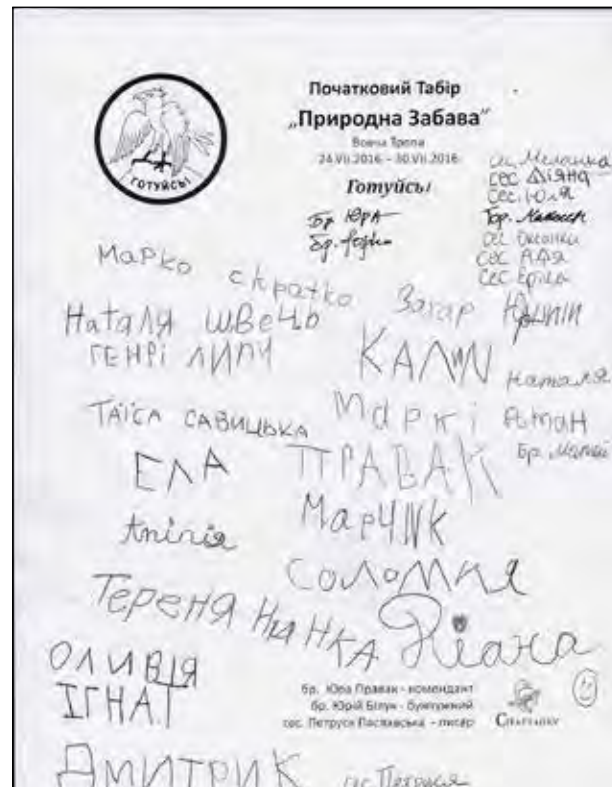
Привіт з табору юнаків „Без природи нас нема“ на оселі „Вовча Тропа“.

Привіт з табору старшого юнацтва „Разом досягнемо“ на оселі „Вовча Тропа“.

Привіт з табору новачок „Стародавній світ“ на оселі „Вовча Тропа“.

Привіт з початкового табору для наймолодших новаків та новачок „Природна забава“ на оселі „Вовча Тропа“.

Олімпіада-2016...

(Закінчення зі стор. 1)

Ща відбулася традиційна Парада націй – прохід всіх команд.

Традиційно першою пройшла збірна Греції, а останніми були господарі Олімпіади бразильці.

Олімпійська збірна України вийшла на стадіон 195-ою з 207 країн-учасниць, оскільки Парада націй відбувалася за португальською абеткою.

Прапоронцем України був найдосвідченіший та найстарший спортсмен команди, олімпійський чемпіон 2000 року в Сідней Микола Мільчев.

Олімпіаду затьмарили вірус Зіка, скандал із допінгом та протести в Бразилії внаслідок політичної кризи та фінансової скрути в країні. За кілька годин до офіційного відкриття сотні людей вийшли на демонстрацію в Ріо-де-Жанейро на знак протесту проти величезних витрат на проведення змагань. Через допінг-скандал зі збірою Росії до змагань допустили 271 російського спортсмена з 389 тих, які були у початковій заявці.

В Олімпіаді-2016 беруть участь 207 збірних

(206 національних команд та збірна біженців), які змагатимуться у 28 видах спорту.

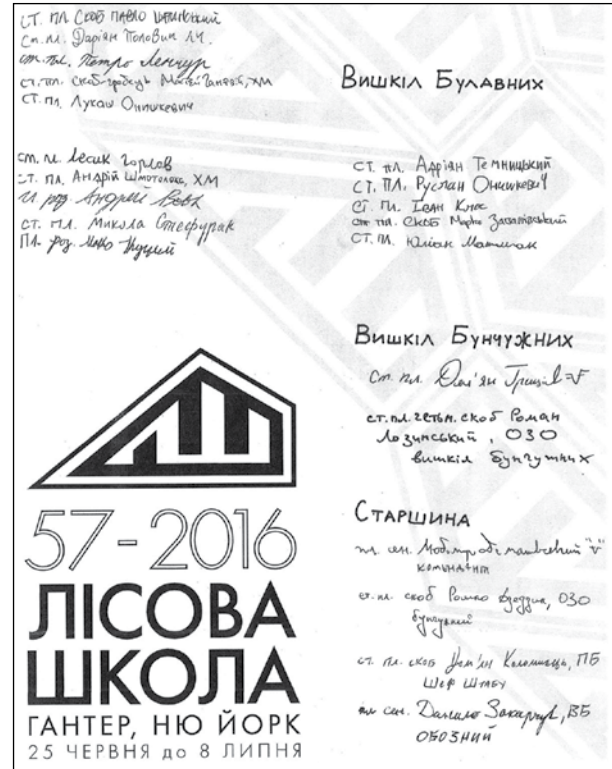
У складі делегації національної збірної команди України 206 спортсменів, представлених у 27 видах спорту. Це бадмінтон, бокс, важка атлетика, велоспорт, греко-римська та вільна боротьба, академічне веслування, веслування на байдарках і каяках, а також слалом, вітрильний спорт, стрибки на батуті, спортивна та художня гімнастика, джудо, кінний спорт, легка атлетика, плавання, стрибки у воду, синхронне плавання, стрільба стендова, кульова та стрільба з луку, триатлон, великий і настільний теніс, фехтування та сучасне п'ятиборство.

65 ліцензій на участь у змаганнях здобули легкоатлети, що становить третину загальної кількості учасників від України.

Найбільшою командою є збірна США – у ній 554 атлети. Найменше представництво у острівній державі Тувалу – один бігун на 100 метрів відстані.

Збірні США, Китаю та Японії за підсумками перших п'ятих днів Олімпіади очолюють рахунок медалей після того як роздано 26 комплектів нагород.

(ВВС, НОК України, „Укрінформ“)

Привіт з „Лісової Школи 57-2016“ в Гантері, Нью-Йорк.

Музичний фестиваль СУМ дарує надію

Христина Долинюк-Микитин

ЕЛЕНВІЛ, Нью-Йорк. – 1-4 липня відбувся шостий щорічний музичний фестиваль Спілки Української Молоді (СУМ) в Америці „Надія є!” на Оселі СУМ. Фестиваль розпочався 1 липня техно-музикою та лазерним промінням під проводом Д.Ж. Стася. 2 липня відбувся виступ гурту „Браття з Карпаття”. На святі також продавали під шатрами українські вишивки, музичні диски та мистецькі вироби.

2 липня учасники Виховно-вишкільного та Старшо-юнацького таборів зустрілися з головним співаком Тарасом Тополею та іншими членами популярного музичного гурту „Антитіла з Києва”. Музиканти розповіли про виступи на Майдані в 2013-2014 роках, підтримку українського війська на війні.

Відбувся концерт на великій сцені, де понад 1,000 глядачів стали свідками першого виступу гурту у Північній Америці. Молодь махала українськими прапорами під час концерту, виявляючи патріотизм та любов до України.

Вишкільники Спілки Української Молоді зустрілися з музичним гуртом „Антитіла”. (Фото: Христя Іваник)

Співає Тарас Тополя. (Фото: Христя Іваник)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

святкуючи 25-ту річницю Незалежності України

В НЕДІЛЮ, 28-ГО СЕРПНЯ - О ГОД. 12:00 ВПОЛУДНЕ

НА „ТРИЗУБІВЦІ”: UKRAINIAN AMERICAN SPORT CENTER - „ТРИЗУБ”

County Line & Lower State Roads, Horsham, PA

www.tryzub.org ~ тел. (267) 664-3857

1:30-4:30 попол.

„ЄДИНА УКРАЇНА — ЄДИНА З НАМИ!”

Блискучий літній концерт надворі в „Триzubівському” парку

Українська музика, пісня й танці в одній динамічній програмі
Хореографія спільними зусиллями виступаючих мистців:

Танцювальний ансамбль „Волошки”

Скрипалька Іннеса Тимочко-Декайло

Музичний гурт „СПІВ-Життя”

Живе відтворення української історії гуртом „Хоругва Ясної Гори”

Початок о год. 12-ій вполудне:

Жива музика й танці

Українські народні страви й печива

Ярмарок та виставки

Українське мистецтво

й майстерність

Пікнікові страви

Холодні й гарячі напитки

Розваги для дітей

4:30 по пол. — Забава

при звуках оркестри „Вокс Етніка”

Спонзор:

ВСТУП: 15 дол.; студенти 10 дол., діти до віку 14— безплатно. Безплатне паркування

Після концерту відбулася забава під музику оркестри „Світанок” до самого ранку.

3 липня Літургію в каплиці відслужив о. Ігор Міджак, капелян СУМ в Америці. Опісля відбулося урочисте Свято Героїв та покладання вінків в пам'ять сучасних та минулих героїв України, проведене Організацією Оборони Чотирьох Свобід України та СУМ.

Увечері виступали солістки з України Юля Вусько й Ольга Обертос та танцювальний ансамбль „Іскра” з Випані, Нью-Джерзі. Під час фестивалю продавались смачні традиційні українські страви.

Назва річного фестивалю походить з першого фестивалю в 2011 році, на якому виступила популярна українська музична група „Madheads” з піснею „Надія є!”

Ці вибори...

(Закінчення зі стор. 5)

ти у чорних тонах американську кризу. Щоб роздути список ворогів, Д. Трамп зосереджує увагу на проблемі тероризму і на таких болючих для американців питаннях, як нелегальна імміграція. Він приєднався до походу В. Путіна проти НАТО, що є дивною позицією для американського кандидата в президенти. Якщо він справді вважає, що глобальний тероризм є серйозною загрозою. Стратегічне співробітництво у вільному світі зараз важливіше, ніж будь-коли. Я пишу це з Таліна, який без НАТО може перетворитися в „передмістя Санкт-Петербургу”.

Тероризм — це серйозна і небезпечна проблема, і Сполучені Штати повинні вести серйозні міжнародні переговори про те, як з ним боротися. Д. Трамп робить все можливе, щоб люди постійно жили в страху. Саме на це сподіваються терористи. Це дзеркальне відображення пихатої риторики В. Путіна, що створює своє власне смертельне реаліті-шоу в Сирії, де килимові бомбардування російської авіації плодять мільйони нових біженців і надихають нове покоління джихадистів.

Придумана Д. Трампом стіна на кордоні з Мехіко є квінтесенцією риторики диктатора. З ворогом все ясно, вигода очевидна. А ось з незлічними розбіжностями і вадами справи мають бути складніші. Для Д. Трампа, як і для В. Путіна, рішення завжди зрозумілі і прості, якщо взагалі є. Те, що вони є неможливими або нездійсненними, не має значення, оскільки на той час, коли це стане очевидним, диктатор вже матиме ту владу, яку він хотів.

Посил кампанії Д. Трампа і пропаганди В. Путіна різко контрастує з

передвиборчою промовою Рональда Рейгана на з'їзді Республіканської партії у 1980 році. У той час Америка і весь світ зустрілися з численними викликами — від економічної та енергетичної кризи до нескінченних чвар між ядерними наддержавами. І все ж, поведінка Р. Рейгана було життєрадісною і його промови були повні позитиву. Він був сповнений оптимізму щодо майбутніх світлих днів, великих можливостей для Америки, об'єднаної спільними цінностями.

Тоді американці повірили Р. Рейганові, і саме їх віра дозволила його ідеям збутися на благо нації і всього світу. Сьогодні багато американців вірять Д. Трампові — а у виборчому праві їм не можна відмовити. Але якщо ідеї Д. Трампа збудуться, то це буде реальний кошмар, а не кошмарний сон.

Боляче визнавати, але В. Путін був обраний у 2000 році на відносно чесних виборах. З тих пір він послідовно руйнував тендітну російську демократію і досяг в цьому успіху, налаштувавши росіян один проти одного і проти всього світу. В. Путін показав, як далеко можна зайти, використовуючи демократичні інститути для переконання більшості, що їй загрожує меншість, і що тільки він здатний їх захистити.

Остання і найбільш тривожна схожість між В. Путіним і Д. Трампом полягає в тому, що дуже багато хто не хоче вірити, що людина, подібна до Д. Трампа, може коли-небудь стати провідником наймогутнішої країни в світі. У 1991 році, коли на превелику радість розпався СРСР, ми не могли повірити, що всього за дев'ять років по тому колишній агент КГБ стане президентом Росії.

Мораль: американці, будьте обережні, голосуючи на виборах, бо це можуть виявитися останні справжні вибори в вашому житті.

UKRAINIAN CATHOLIC UNIVERSITY COMPREHENSIVE CAMPAIGN

**BENEFIT EVENTS
TO SUPPORT UCU**

**БЛАГОДІЙНІ БЕНКЕТИ
НА ПІДТРИМКУ УКУ**

**A NEW GENERATION for A NEW UKRAINE!
НОВЕ ПОКОЛІННЯ для НОВОЇ УКРАЇНИ!**

The Ukrainian Catholic University is in **the final phase of its Comprehensive Campaign** to support the building of a modern campus and the establishment of new academic programs. **To date, 95% of our goal has been reached – Help us to go over the top!**

**OCT 23
LOS ANGELES**

Ukrainian Cultural Center

**OCT 29
PHILADELPHIA**

Simeone Automotive Museum

**OCT 30
CHICAGO**

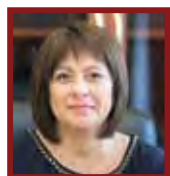
Ritz-Carlton Hotel

**NOV 6
NEW YORK**

Roosevelt Hotel

Invited Speakers*

Natalie Jaresko
Ukraine's Minister of Finance (2014-2016)

Bishop Borys Gudziak
President, Ukrainian Catholic University

Serhiy Fomenko
Renowned Ukrainian singer

* Speakers and Stars will not appear in all cities. Additional Speakers and Stars to be announced.

FOR MORE INFORMATION,
call the Ukrainian Catholic Education Foundation **1 (800) 599-3671** or visit us at **www.ucef.org**

Спілка офіцерів України відзначила 25-річчя

Олександр Калько

КИЇВ. – 30 липня у Центральному будинку офіцерів Всеукраїнське громадське об'єднання Спілка офіцерів України (СОУ) провело урочисте зібрання, присвячене 25-й річниці створення організації.

На зібрання завітали голова Асоціації банків України Олександр Сугоняко, перший Генеральний прокурор України, колишній суддя Конституційного суду України Віктор Шишкин, ветерани Української Повстанської Армії, сучасні легендарний борець за українську державність Левко Лук'яненко, учасники боротьби за суверенітет України.

Як відзначив перший голова Спілки офіцерів України генерал-лейтенант Вілен Мартиросян, українські офіцери спільно з Народним Рухом України у 1990-му та 1991-му роках зіграли вирішальну роль у відновленні незалежності України. Саме вони зламали опір проімперськи налаштованих службовців в різних силових структурах, що перебували на той час в Україні і ще намагалися підпорядковуватись і виконувати команди центру з Москви.

Піддаючи оцінці сучасний стан протиборства України і Російської Федерації, теперішній очільник організації СОУ генерал-лейте-

На науково-практичній конференції, присвяченій 25-річчю створення Спілки офіцерів України (зліва): діючий голова СОУ генерал-лейтенант Олександр Скипальський, представник Черкаської організації СОУ капітан III рангу Олександр Калько, капітан Левко Лук'яненко, колишній голова СОУ полковник В'ячеслав Білоус. (Фото: Олександр Штельмах)

нант Олександр Скипальський зробив висновок, що Мінські угоди, відігравши позитивну роль у вересні 2014 року, давно себе вичерпали, оскільки не виконуються ні Росією, ні сепаратистськими маріонетковими утвореннями, яким імперія справно постачає озброєння і боєприпаси.

Дійшло до того, що зону зіткнення на Донбасі Російська Федерація використовує, як полігон для випробування новітньої зброї, регулярно направляє туди курсантів своїх військових закладів для стажування з бойових стрільб по українських позиціях і мирних поселеннях. Натомість

українські підрозділи змушені лише тримати оборону і виконувати наказ по забороні використання у відповідь важкого озброєння. Як наслідок, щодня гинуть бійці.

Керівництву України, як зазначив В. Шишкин, необхідно відійти від сумнівних з точки зору міжнародного права Мінських домовленостей і наполягати на виконанні гарантій щодо територіальної цілісності України згідно Будапештським меморандумом від 1994 року.

Оскільки зібрання мало формат науково-практичної конференції, то і доповіді були присвячені аналізу і виправленню системних проблем держави у сфері оборони і воєнного будівництва. Зокрема розглядалися стан воєнно-ідеологічної підготовки у діючому війську, необхідність проведення десовєтизації військових підрозділів з переглядом традицій і відзначення професійних свят, перспектива прийняття закону щодо служби у військовому резерві.

Почесними нагородами були відзначені члени СОУ – учасники бойових дій на сході України. Учасникам зустрічі черкаська делегація СОУ подарувала 200 примірників книжки Фелікса Хмельковського „Щоденник лейтенанта“, про яку писала „Свобода“ 22 липня.

Нащо потрібна...

(Закінчення зі стор. 7)

що у нас наразі у всьому винний – „Путін“, а не ті самі мови (для когось російська, для когось і українська). Питання може стати руба, і то дуже скоро. Звичайно, не в тому сенсі, що або одна мова, або інша. Але вже тепер стає зрозумілим, що відкладати на роки, а за фактом вже на десятиліття, вирішення проблеми мови неможливо. Тобто варіантів небагато: або визнати російську мову хоча б офіційною, чи змусити Україну в більшості (в основному в побуті, а не на державній службі, школах, іспитах та іншому офіціозі) заговорити українською мовою.

Третє – так званий варіант „ні риба, ні м'ясо“ може ще тягнутися, але не дуже довго. Цей третій варіант був напевно правильним доти, поки ніякої виразної стратегії у мовновладців не було.

Тепер про саму мову. Мову, звичайно, на хліб не намажеш. Мова не може підняти вирішення економічних проблем або проблем з безпеки. Українізація майже не дає можливостей прориву в області модернізації та економіки. Хоча в області інформаційної безпеки швидше за все дає певні бонуси.

Однак, мова взагалі грає переважно символічну і інформаційну роль. Вона не може вплинути на поліпшення інфраструктури або на підвищення надоб'єв молока. Але, безумовно, навіть російськомовний українець ототожнює Україну з українською мовою, яку він чує по радіо і телевізору. Україна – це звичайно далеко не одна мова, але неможливо виключити українську мову як її важливу частину, багато в чому ключову складову в конструванні ідентифікації і самоідентифікації громадян України (незалежно від рівня володіння українською кожним з них).

Коротше, не можна змішувати різні посилки. Економіка як реальність і мова як частина символічної і знакової системи інформаційного простору звичайно взаємно пересікаються. Але все-таки це різні області, де кожна вимагає своєї політики. Мова не побудує сама по собі заводів і не виграє війни, але і економіка не створить мови, не сконструює потрібне інформаційне середовище.

Отже, русифікована частина України – це переважно дана політиці Російської імперії та СРСР у XIX-XX ст. Ця звичка склалася всього за одне-два покоління. Але ця звичка не могла б закріпитися, якби російська мова не була б пов'язана з індустріалізацією, модернізацією та кар'єрним ростом. Точно так само українська мова була прив'язана до села або глибокої провінції.

За часів СРСР, на відміну від Російської імперії другої половини XIX ст., ніякої явної політики заборони української мови не було. Відбувалося повільне видавлювання української мови – в основному за допомогою русифікації переселенців з села до міста, городяни в першому поколінні не мали можливості закріпити свою українську мову і навіть не дивлячись на чисельну більшість майже у всіх містах (крім міст Донбасу) промисловий південний схід України перейшов на 80 відс. на російську мову.

Що це було? Така була таємна політика влади – зменшення українських шкіл у 1970-1980-их роках. Вища школа була тотально русифікована ще до закінчення українізації, тобто до кінця 1930-их. Це ж стосувалося технікумів і профтехучилищ. Крім історичних факультетів і української філології, ніде більше українська мова була не потрібною. Виробництво і велика частина документів в державних установах використовували російську мову.

Чи можна назвати це асиміляційним тиском? Звичайно. Але це все

ж не робилося насильно в буквальному сенсі слова. Це було політикою російської мовної гегемонії, домінування. До речі, давайте згадаємо, що до XVIII ст. у Східній Європі культурно домінувала, безумовно, польська мова, а з XIX до XX ст. – російська. Чи не здається вам що прийшла і наша черга?

Я не бачу способу швидкої українізації городян Південного Сходу. На жаль. Це недемократично, нетолерантно. Крім того, це ще один привід для розколу України. Синтезом протиріч, вирішенням проблеми, звичайно, є саме проведення політики української мовної гегемонії. Це і буде відповідь на пропозицію ввести другу російську. Казки про те, що мовний кордон між переважно російськомовною і україномовною Україною можна закріпити, залишимо дітям, немовлятам. У всьому світі відбувається боротьба за гегемонію у мовній сфері. На різних рівнях, по різному, але від неї нікуди не подітися. Одні мови витісняються і зникають, інші торжествують. Звичайно, треба поважати один одного. Але мовна гегемонія якраз і не передбачає насильства по відношенню до іншомовного населення.

Гегемонія полягає у тому, що не російська а українська мова буде асоціюватися тепер з модернізацією і прогресом. У виробництві, бізнесі, освіті та науці. У театрі і кіно. Скрізь! Це повинно стати неформальною тенденцією. Ніякого насильства щодо російської мови з боку держави. Навіщо потрібне насильство, якщо мода на українську мову здатна зробити це без насильства. За ті ж один-два покоління можна повернути в міста Південного Сходу українську мову і закріпити її в Києві.

Що це означає для мови? Українська мова не може асоціюватися лише з недорікуватістю офіційно, мертвою мовою бюрократичних документів. Мовою нудної україн-

ської літератури. З мовою потрібно працювати, модернізувати. Створювати, якщо хочете, „новомову“. Потрібно міняти шкільні програми, робити їх цікавими. Знадобляться культурні інноваційні установи. Творчість теж має асоціюватися з українською мовою, впливати на українську мову і, врешті-решт, творитися українською мовою.

Нам потрібна, не тільки модернізація промисловості. Нам потрібна модернізація мислення, а, значить, і мови, на якій і відбувається це мислення. У той час як російська все більше асоціюється з літературою навіть не XX, а XIX ст., українська мова має добрий шанс не тільки наздогнати російську, але і зайняти в Східній Європі домінуюче становище. Йдеться про конкуренцію за майбутнє, за тип свідомості. Шанс української мови в тому, щоб відійти від провінційності і стати мовою високої культури. Мовою нової культури. Шанс української мови в тому, що українська – це мова майбутнього, мова майбутньої гегемонії, а російська – мова минулого.

Зрозуміло, що російська мова з ужитку нікуди не дінеться. Для любителів двомовності нагадаю, що це не право не знати української мови, а активне володіння обома мовами. Так що російська мова залишиться для того, щоб хоча б „допитувати полонених“. А вона і справді за 10 останніх років перетворилася на справжню „мову війни“.

Власне, це те, що заповідав нам Микола Хвильовий в середині 1920-их, коли писав про „Азіатський ренесанс“ України і Східної Європи – цивілізаційний прорив або смерть.

Львівський культурологічний журнал „І“

Сергій Волошин – політичний експерт, Київ.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Вшанували страчених українців

КИЇВ. – 26 липня Історичний клуб „Холодний Яр” встановив меморіальну дошку на залізничній зупинці „Київ-Волинський”, де 26 липня 1917 року російські вояки та донські козаки розстріляли ешелон 1-го Українського полку ім. Богдана Хмельницького, який їхав на фронт.

Відбулося віче, на якому виступив ведучий Роман Коваль. Історик Дмитро Дорошенко стверджував, що в той день вбили 16 богданівців і 30 поранили, а сотник 7-ої сотні Богданівського полку Іван Островершенко, очевидець тих подій, засвідчував загибель близько 150 богданівців.

„Історія у великодержавній Росії ніколи не була наукою, лише ідеологічною зброєю, – сказав захисник Донецького летовища, доброволець „Карпатської Січі” Микола Тихонов. – Мусимо вибити її з рук ворога, зруйнувати її руйнівні впливи і викрабувати власну історію, зі своїми героями, поразками і перемога-

ми, звитягою і славою. Мусимо відновити українську історію!”

Виступили народний депутат України Юрій Левченко, голова Проводу Українських Націоналістів Богдан Червак, курсант Одеської морської академії Олекса Мацієвський, ліцеїст Київського військового ліцею ім. Івана Богуна Дмитро Бойченко і поет Дмитро Савченко.

Сергій Василюк заспівав пісню на слова Василя Стуса „У цьому полі синьому як льон” і славець ОУН „Зродились ми великої години”, Тарас Силенко – „Проводжала дівчинонька у повстанці юнака”, а Василь Лютий – пісню про оборонців Донецького летовища. Заслужений працівник культури Любов Токаренко прочитала вірш Павла Тичини „Я єсть народ”.

Завершилося вшанування спільним виконанням „Червоної калини”.

Історичний клуб „Холодний Яр”

Співає кобзар Тарас Силенко. (Фото: Історичний клуб „Холодний Яр”)

Радіо запросило на родинне свято

Олеся Блощичак

ЛьВІВ. – 12 липня Радіо „FM Галичина” – найбільша західноукраїнська регіональна радіомережа – запросило своїх слухачів на веселу забаву в Горіховому гаю біля Львівського кіноцентру. Прийшли понад 1,000 осіб різного віку: від немовлят до бабусь з дідусями.

Під керівництвом мистецтвоз-

навця Оксани Король згадували народні купальські звичаї. За давньою традицією дівчата пустили віночки на воду з надією, що вилотить такий віночок саме коханий.

Яскраве свято доповнили виступи юних козаків з Федерації бойового гопака, вихованців музичної студії при Центрі творчості дітей та юнацтва „Джерело”, мистецької школи Маріянни Ільків, співачка Назара Савка.

На родинному святі у Львові. (Фото: Олена Кравцова)

Музейники зустрілися у заповіднику

Учасники музейного форуму у державному історико-культурному заповіднику „Межибіж”. (Фото: Наталія Стрілець)

Тетяна Будар

МЕДЖИБІЖ, Хмельницька область. – У державному історико-культурному заповіднику „Межибіж” 17-18 червня відбувся регіональний музейний форум „Музей: храм муз – 2016”, у якому взяли участь 18 музеїв та заповідників багатьох областей України. Вони презентували 38 програм.

Успішною на музейному форумі була участь обласного музею Богдана Лепкого в Бережанах, який представив Тернопільську область виданням „Образотворча спадщина Богдана Лепкого” (автори книги – Наталія Стрілець та Наталія Собкович). Жюрі під головуванням директора заповід-

ника „Межибіж” Олега Погорільця належно оцінило представлену роботу музею Б. Лепкого, який постав зусиллями відомого мецената, д-ра Романа Смика зі США та його однодумців й успішно діє понад 20 років.

Учасники форуму представили змістовні програми, цікаві проекти, що свідчили про високий професійний рівень музеїв України, цілеспрямовану й плідну працю музейної спільноти.

Колектив Хмельницького обласного художнього музею, приміром, влаштував міні-друкарню з виготовлення ліноритів, де кожен зміг власноруч видрукувати відбиток. Інші музеї представили свої програми у формі театралізованих дійств.

Провели фестиваль Тарасове Запорожжя“ біля Шевченкової груші

Учасники фестивалю біля Шевченкової груші. (Фото: Інна Бабенко)

Галина Єгорова

ЗАПОРІЖЖЯ. – 22-24 липня, біля пам'ятки місцевого значення – Шевченкової груші відбувся другий фестиваль „Тарасове Запорожжя” на вшанування пам'яті Тараса Шевченка, який 173 роки тому відвідав Дніпрові пороги та Хортицю.

Організувало фестиваль Товариство „Просвіта” ім. Т. Шевченка на чолі з головою Олегом Ткаченком. 22 липня відбулося відкриття фестивалю та урочистий концерт.

У конкурсі виконавців вірші

та пісень на слова Т. Шевченка та присвячених йому брали участь співаки і читці з Запоріжжя, Дніпра, Хмельницького, Харкова.

Після конкурсу варили козацький куліш, до пізньої ночі звучали гітари біля ватри та лінула понад Дніпром українська поезія і пісня.

23 липня відбулося нагородження учасників, вечірній гала-концерт. Проведено екскурсії на Хортицю (по Тарасовій стежині) та до порогу Ненасицець. Програму прикрасив кінний гурт козаків.

24 липня згорнули наметове містечко і фестиваль було закрито.

Українського воїна навчили в Америці ходити

Олександр Вівчарик

ЧЕРКАСИ. – 29 липня після 11 місяців лікування і реабілітації в США на Черкащину повернувся 29-річний воїн Вадим Мазніченко. Того ж дня він прийшов на зустріч у громадську організацію „Спілка воїнів Черкащани”. Побачивши його штучну руку і ногу, які зробили і припасували за океаном, ветерани були вражені.

До Черкас він приїхав зі своєю нареченою Яною з села Деренковець, що на Корсунщині. В. Мазніченко родом з Очакова. Служив у Миколаєві в 79-й аеромобільній бригаді повітряно-десантних військ. Після служби переїхав до нареченої на Корсунщину. На війну пішов, не роздумуючи.

Батальйон територіальної оборони направили в Донецьку область. 30 вересня 2014 року о 6-й год. ранку воїна тяжко поранило внаслідок мінометного обстрілу під Старогнатівкою.

Пораненого бійця негайно доставили у Дніпропетровську обласну клінічну лікарню, а тоді – в Одеський шпиталь. В. Мазніченко опритомнів уже в Одесі. Коли побачив, що у нього немає руки і ноги, не плакав, не скиглив, а дав собі обіцянку, що житиме повноцінним життям. Тоді йому було лише 27 років.

Згодом через спілку ветеранів АТО Київської області В. Мазніченко дізнався, що американ-

ці плянують забрати 24 поранених військових на протезування та реабілітацію. І йому вдалося потрапити до Америки.

Там є програма для ветеранів війн, яка супроводжує пораненого до кінця його життя і допомагає йому.

У Америці найбільше йому сподобалося шанобливе, уважне ставлення до людей.

Бойовим побратимам В. Мазніченко розповідав про Америку, зокрема, про програми протезування, комп'ютерні клавіатури, які швидко можна адаптувати для людей з ампутаціями, про адаптований до ветеранів війн спорт.

„Ми могли б організувати велотуру по Черкащині, – ділився плянами В. Мазніченко. – Щоб ветерани з ампутаціями були попереду колони, а позаду всі, хто забажає.“

Держава не кинула В. Мазніченка напризволяще. Йому обіцяно квартиру в Черкасах, на нього чекають дві нагороди. Перша – почесний нагрудний знак начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України. Друга – орден „За мужність” III ступеня, яким українського воїна нагороджено указом Президента України. Обидві високі нагороди героєві буде вручено в урочистій обстановці на святкуванні 25-ої річниці незалежності України. Задля якої він, власне, і жертвував життям на полі бою.

Вадим Мазніченко на прогулянці Черкасами. (Фото: Олександр Вівчарик)

Чому знову...

(Закінчення зі стор. 1)

федералізації України, котрий тихцем, підступно і невідступно протягує підлестний ворог української державності, кум Володимира Путіна – Віктор Медведчук.

„Це те, чого хотів домогтися Кремль воєнним шантажем через інструменти „ДНР/ЛНР“, але не зміг, – пише відомий київський політолог Олесь Яхно. – От і ввмікнувся плян „Б“ – розхитати країну зсередина... Сукупність заяв Савченка після її визволення досить ясно показує напрям її ініціатив. Жаль, що людина, за повернення якої переживала вся країна, а не лише мама і сестра, тепер буде використовуватися Кремлем як ще один інструмент в його спробах знерухомити Україну“.

Важливим коментарем відгукнувся на ситуацію довкола Н. Савченка український дипломат Роман Безсмертний, який недавно відмовився від участі у безрезультатному Мінському процесі. На його думку, з терористами жодна держава не веде переговорів, а останні заяви Н. Савченка „працюють і проти неї, і проти України“, бо полегшують сепаратистам шлях до мети – до виборів на

Донбасі і до закону про амністію.

Керівник групи з питань обміну полоненими „Патріот“ волонтер Олег Котенко припускає, що або Н. Савченко справді нічого не розуміє в реальній політиці, або Москва таки завербувала її: „Вона може голодувати, це – піар-кампанія самої Савченко. Бо наговорила багато такого, чого не слід. І невідомо, чи це вона сама вигадує, чи якийсь куратор? І нікого вона не забере, якщо на те не буде волі Москви. Якщо ж вона, справді, зв'язана з Москвою, то, звісно, для піднесення іміджу їй віддадуть зо дві людини, щоб показати, що Савченко пішла розмовляти і в неї добре виходить“, – сказав О. Котенко.

„До заяв Надії Савченко слід ставитися серйозно, бо це говорить депутат парламенту, член Парламентської асамблеї Ради Європи. Це абсолютно не випадкові заяви, вони роблять систему“, – вважає співзасновник Українського інституту майбутнього Тарас Березовець. Підозри, що вона є агентом Росії, про що багато пишуть у соціальних мережах, цілковито неправильні. Але Надією досить вміло маніпулюють люди, які ставлять за мету дестабілізацію в Україні... І все ж її заяви викликають різку критику

і несприйняття лише у невеликого кола людей – політиків, журналістів, експертів. Але для більшості вона залишається героєм. У неї непоганий рівень довіри. Тому ті, хто розкручує проєкт „Надія Савченко“, провадять його далі. Довготривалої перспективи цей проєкт не матиме, але певний час він відіграватиме свою роль, Надія може стати провідником на короткий час, наприклад, в якихось акціях протесту“.

Тим часом суспільство не лише пильне щодо кожного слова Н. Савченко, але й щодо її поведінки. Відомий блогер і журналіст Павло Правий пише, що цими днями героїню помітили в товаристві одіозного харківського українофоба, довіреної особи В. Медведчука, багаторічного агента російських спецслужб Андрія Лесика. „Поясніть мені, вбогому, що ваша місяць робить в одній компанії з антиукраїнською мерзотою, з путіноїдом?“ – обурюється П. Правий.

Не дивно, що в партії „Батьківщина“, членом якої є Н. Савченко, намагаються віддалитися від її заяв. „Нерідко такі заяви не є узгодженими та йдуть всупереч нашій офіційній позиції“, – пояснив заступник голови партії Андрій Кожем'якін, запевнивши, що на найближчому засіданні політради „Батьківщина

дасть вичерпну оцінку контroversійним висловлюванням члена своєї парламентської фракції.

Словом, Н. Савченко залишається великою таємницею. Втім, може це тільки усім нам здається так. Можливо, насправді відповідь виявиться простішою, і має рацію київський психолог Лілія Воронина, кажучи, що після визволення з тяжкого російського полону Н. Савченко мали конче зайнятися добрі спеціалісти з відновлення психічного здоров'я: „Надія самовпевнено вважає, що сама зможе підняти велику хвилю людей і, скоріше за все, уявляє себе Жанною Д'Арк. І цим викликає у багатьох людей роздратування. Дуже схоже, що Савченко має травматичний післястресовий розлад. Необхідна реабілітація протягом трьох-чотирьох місяців“.

Будемо й ми уважно стежити за подальшим розвитком цієї ситуації, за політичним та психічним здоров'ям української політичної еліти. А покищо визнаємо слушність цих слів Р. Безсмертного: „Голодуванням одного депутата чи десятком, чи усього парламенту проблему неможливо розв'язати. Я б їм порадив краще добре їсти, аби бути здоровими, бо здоров'я нам ще буде потрібне“.

Україна пам'ятає...

(Закінчення зі стор. 6)

українського народу. Американський дослідник української трагедії Джеймс Мейс писав, що нинішня Україна – це соціологічно випалена земля. Нинішній період історії України він визначав як „постге-

ноцидний“. На його думку, процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого російщення не змогло зупинити навіть проголошення незалежності. Аж тепер Україна прокинулася – коли спадкоємиця ССРСР, Росія, чинить відверту агресію проти української держави, прагнучи стерти її з лиця землі, а

нас, українців, втягнути в примарний „руський мір“.

Усі наші сучасні біди – це наслідок сатанічної селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу.

Починаючи з 2007 року початок Великому терору і день пам'яті Соловецького етапу відзначалися в Україні на державному рівні, відповідно до указу Президента України Віктора Ющенка. Цей указ, зокрема, поклав на Український інститут національної пам'яті обов'язок

щороку споряджати на початку серпня експедицію в урочище Сандармох та на Соловецькі острови. Після Революції Гідності експедиція під керівництвом Григорія Куценка споряджалася з допомогою спонсорів, але у 2014-2015 роках українці не зважилися їхати в країну, яка веде неоголошену війну проти України.

Сподіваємося, що настане час, коли ми зможемо вільно їздити у Сандармох і на Соловки – в незалежну від Москви Карелію.

РІДНА ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА

м. ПАССЕЙК, НЮ-ДЖЕРЗІ

проводить набір учнів віком від 4-16 років на 2016-2017 н.р.

Заняття проводять кваліфіковані вчителі.

Навчання починається 10 вересня.

КОНТАКТУЙТЕ – ми завжди раді вас чути:

тел. 201-602-5787

е-пошта; ridnashkolapassaic@gmail.com

У нас завжди знайдеться цікава інформація для вас.

РІДНІЙ ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА,

м. ПАССЕЙК, НЮ ДЖЕРЗІ

**ПОТРІБНІ НА РОБОТУ
КВАЛІФІКОВАНІ ВЧИТЕЛІ.**

ПРОХАННЯ ЗГОЛОШУВАТИСЬ ПО

ТЕЛ. 201-602-5787, Е-ПОШТА ridnashkolapassaic@gmail.com

ПОСТАТІ

Лікував травами і словом

Євген Цимбалюк

Рівно 150 років тому, 25 липня 1866 року, народився Модест Левицький, який увійшов в історію як талановитий лікар, що рятував людей від сухот, чуми, холери, в тому числі й Лесю Українку та Івана Франка від їхніх тілесних болів. Лікував цілительними травами. Водночас він не менш вправно лікував українську душу – словом зі своїх оповідань та романів. А ще достойно послужив українській державі при Симонові Петлюрі, виконуючи дипломатичну місію та займаючи міністерський пост.

За націоналістичні позиції при радянській владі М. Левицький не був належно пошанований. Його радше намагалися забути та зректися, ніж визнати. Але правда бере своє – наразі ім'я М. Левицького – лікаря, письменника, мовознавця, перекладача, педагога, громадського і політичного діяча, дипломата повертається й достойно вписується в історію.

10 років зі свого 66-річного життєвого шляху М. Левицький провів у

Радивиліві, що на Рівненщині, рятуєчись від цензури та переслідування. Бо в столиці, де він був директором медичного училища, йому заборонили перебувати. Радивилів виявився крайньою точкою, на яку не поширювалося виселення. Далі – Австрійська імперія. Загалом М. Левицький із гіркою сприйняв такий вирок, на який явно не заслуговав.

Народився М. Левицький в селі Вихилівка на Поділлі (тепер Хмельницької області). Для навчання обрав історико-філологічний факультет, де познайомився зі своєю обраницею Зінаїдою, яка хворіла на сухоти, і ця обставина впевнила його у тому, що за здоров'я, як і за щастя, потрібно боротися.

Пізніше, набувши медичні знання, М. Левицький присвятив цій місії усе своє життя. Він лікував люд від найтяжчих тодішніх недуг – холери, сухот, дизентерії. Його набуток став зарадою, зокрема, для Івана Франка та Лесі Українки. Загалом за своє життя він був знайомий з багатьма відомими українцями, в числі яких Борис Грінченко, Микола Лисенко, Михайло Грушевський, Іван Нечуй-

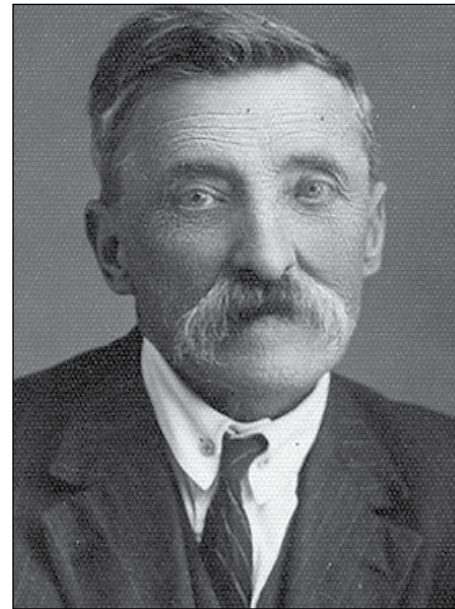
Левицький, Дмитро Дорошенко.

Після Лютневої революції йому запропонували посаду головного санітарного лікаря залізниць України, а згодом директора культурно-освітнього Міністерства шляхів УНР. У січні 1919 року він став радником Посольства України в Греції, а потім міністром здоров'я при уряді УНР (в екзилі) під проводом С. Петлюри. Однією з його заслуг було відкриття санаторію для вояків УНР.

Утім найвидатнішим М. Левицький став у літературі. Його твори при Україні видані у п'яти томах. Це оповідання, романи, дослідження з мовознавства, наукові праці з медицини. Вільно володіючи французькою, німецькою, польською, російською, латинською, грецькою мовами, ідишем, він здійснив й опублікував переклади багатьох творів закордонної літератури.

Світлій пам'яті про себе М. Левицький зобов'язаний старанням багатьох дослідників. З-поміж них талановитий письменник з Луцька Іван Корсак, який написав повість „Тиха правда Модеста Левицького“.

Загалом із Луцьком пов'язані

Модест Левицький

й останні його роки, його останнє страждання й благословення. Через 30 років після його кончини, в 1960-их роках, в Луцьку, радянська влада заповзялася ліквідувати старовинне кладовище, на якому, власне, й знайшов вічний спочинок М. Левицький. Знаючи це, місцеві українські патріоти зуміли домогтися перенесення праху письменника на інше кладовище – у Гаразджі. Відтак його прах спочиває саме там.

Рівне

Вчитель ростив українців

Світлана Орел

В Україні незалежність й досі квола через те, що було надто мало людей, які власним прикладом і щоденною працею пробуджували національну, духовну сутність інших. У колишньому Кіровограді таким прикладом був учитель Яків Козуля.

„Десь в кінці 1950-их років у нашій сільській школі, та й в селі Устинівці було дуже бідно, злидні лізли з кожного кутка, – розповіла вчителька Таміла Коваленко. – І ось заходить до нас у клясу новий учитель української мови і літератури. Красивий, стрункий, у вишиванці, мова у нього була чиста, мелодійна, бездоганна. Він став для школярів ідеалом, не шкодував сил і часу для дітей, вів літературний гурток, де діти випускали газету і альманах „Пролісок“, разом зі школярами ставив на сцені „Мавку“, „Назара Стодолю“, „Наталку-Полтавку“. До всього він мав ще й акторські здібності, чудовий голос, очевидно, в молодості одержав театральну під-

готовку. Любов до української літератури, культури, була в нього природною, органічною, тому він легко захоплював дітей, які тонко відчують найменшу фальш. І самим фактом цієї любові він творив навколо себе Україну, відкривав її для дітей, вводив дитячі душі в український всесвіт, як у храм, і вони вже ніколи пізніше не могли й не хотіли зраджувати цієї святости“.

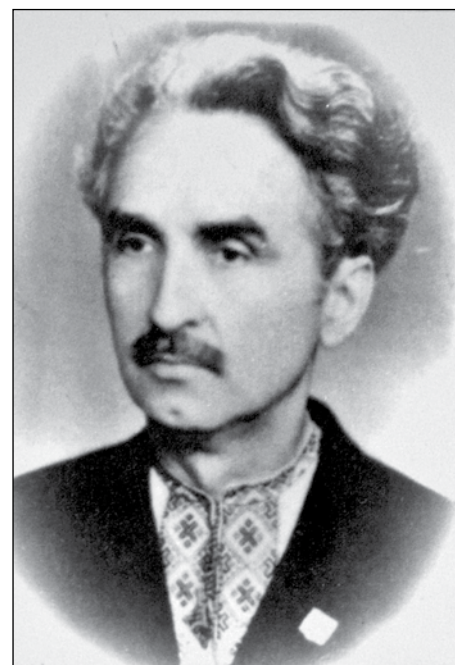
Т. Коваленко на все життя запам'ятала їхній літній піший похід з села на могилу Тараса Шевченка в Каневі. Я. Козуля був вимогливий і безжальний до всього, що суперечило його принципам. Коли пізніше Т. Коваленко завітала до Я. Козулі, на портретах у його квартирі не могла пригадати дівчину у вишиванці і вінку. Вчитель суворо зауважив: „Свою культуру треба знати!“

То була поетеса Олена Журлива, тепер її ім'ям названо Кіровоградську середню школу ч. 3, якій багато років віддав Я. Козуля. Т. Коваленко, повернувшись до Кіровограда, пішла працювати до цієї школи і частенько запрошувала вчителя

на зустрічі до своїх учнів. Особливо вирізняло його ставлення до української мови. Всупереч тодішнім тенденціям, він відверто заявляв старшоклясникам: „Якщо ви повернетесь з армії і звертатиметесь до мене російською мовою, я з вами говорити не стану“.

Учень Я. Козулі, відомий у Кіровограді місцець і громадський діяч Юрій Любович характерною ознакою вчителя вважає іронічність. Ю. Любович пригадує, як на випускному вечорі він, золотий медаліст, виголосив вдячне слово школі російською мовою. І пам'ятає репліку Я. Козулі: „Навіть малайці мають свою рідну мову і поважають її“.

Я. Козуля не мав жодних відзнак і звань. Все життя був просто учителем, просто учителем і помер. Поховали його у вишиванці. Першою пішла з життя його дружина Лідія. „Це була рідкісна пара – гармонійна, красива, духовно близька, – згадує Т. Коваленко. – Коли померла дружина, почав згасати і вчитель. Позачилися й матеріальні злидні. Доводилося продавати деякі речі, в тому

Яків Козуля

числі книги. Це було дуже боляче“.

Вчитель залишив по собі добру пам'ять, вдячних учнів, гарних синів, витворив у душах багатьох вихованців частинку українського світу.

Кіровоград

Що значать турецькі...

(Закінчення зі стор. 22)

військових, але в спроможності суспільства захищатись від можливих зловживань цією силою.

Туреччина є близьким прикладом, який може надихати багатьох, але умови з Україною дуже різні, в тому числі ми не маємо доступу до інтелектуальних мереж НАТО, який мають турки. Станом на зараз спроба побудувати армію-гарант за турецьким зразком може призвести скорше заснування ще одного політичного угруповання в зрозумілій для нас російській традиції.

Турецький досвід важливий, та, на мою думку, для України скорше важливіший ізраїльський шлях самостійної позабльокової побудови армії, яка є одним з моторів суспільства, з одночасним захистом політичного процесу від інституційного впливу армії.

„Українська правда“, 16 липня

Євген Глібовицький – український експерт з далекосяжних стратегій, Київ.

Втома металу

(Закінчення зі стор. 23)

тегії. Їй нема звідки взятися, поки ми не змусимо свій ресурс розуму й характеру працювати так, як це належить робити у воюючій країні, над якою зависнув Дамоклів меч демонтажу.

Питання перезавантаження влади через вибори уперлося не в питання того, яка має бути система цих виборів, як збільшити ефективність делегування владних повноважень, яким має бути новий політичний прошарок – а в те, чи втримають владу одні, чи поверне собі владу російське лобі, як це вплине на перерозподіл фінансових потоків та державне мародерство.

Замість пошуку смислів, формування стратегії, пошуку якісних кадрів та підтримки їх – нам нав'язують примітивну дискусію про те, „хто вийде в другий тур“, „на що готові Банкова і Грушевського“, аби утрима-

ти владу, і які ще погрози суспільству там придумують.

Екзамен на стратегічне державне мислення еліта не здає.

Ми не здаємо екзамен на характер, адже, окрім інтелекту, має бути характер. І саме час його виявляти в повній мірі.

Треба забути про самовпевненість і комплекс неповноцінності, які чомусь вживаються в одному організмі, одному розумі. Це нонсенс.

Втома металу як раз свідчить про те, що треба перебудуватися. Кувати його на марші, через біль, через страх, через дезорієнтацію.

Інакше, нащадки знову ламатимуть голову над тим, як можна було бути такими сліпими і не бачити, до чого скочуємося.

„Українська правда“, 29 липня

Олександр Солонько – історик, політичний аналітик, громадський активіст, Київ.

ПОДОРОЖІ

ОЛЕСЬКИЙ ЗАМОК МАЄ 800 РОКІВ

Олесський замок. (Фото: Олександр Костирко)

Олександр Костирко

Вже 800 років височить на 50-метровому пагорбі Олесський замок у Львівській області. Вперше про нього згадано у 1327 році. У 1432 році польський король передав замок у вічне володіння новому власникові на ім'я Ян, нащадки якого почалися зватися Олеськими.

У 1605 році тут став новий господар – воєвода земель руських Іван Данилович. При новому господарі були проведені великі будівельні роботи і замок набрав вигляду, який майже зберігся до нашого часу. Тут був на службі батько Богдана Хмельницького – Михайло Хмель, а в 1629 році народився Ян Собеський – майбутній польський король.

Під час визвольної війни українського народу проти польської шляхти в 1648 році війська Б. Хмельницького здобули Олеско, але ненадовго. У 1681 році польський король Ян III Собеський став господарем замку, а його дружина Марія-Казимира зайнялася відбудовою напівзруйнованої споруди.

Пізніше уже новий власник, волинський воєвода Северин Жевуський, перетворив замок на палац в стилі XVIII ст. Після смерті С. Жевуського господарем став його брат Вацлав, який був власником сусіднього Підгорецького замку. Він продав свій замок та переїхав до Олеска. До 1939 року тут з перервами була жіноча сільськогосподарська школа.

До замку ведуть троє воріт. Перші, великі, зна-

Головна брама замку.

ходились внизу частоколу, який оточував споруду першим кільцем. Далі, по дорозі вгору, в частоколі були другі ворота, а треті, дубові, містилися за підйомним мостом до фортеці. Поруч з замком розмістили парк з рідкісними деревами та цитрусовими, олеандрами та кипарисами. На одній з терас була тераса з скульптурами з каменю.

В 1961 році Львівські реставраційні майстерні розпочали відбудову замку. Йому повертали вигляд з XVII ст. 21 грудня 1975 року в Олескому замку відкрито музей – відділ Львівської картинної галерії, де створено експозицію мистецтва і культури XIV-XVIII ст.

Щоденно, в усі пори року, сюди приїжджають тисячі гостей з різних куточків України та з-за кордону, щоб заглибитись в історію України.

Among 6,003 Credit Unions in the USA, Self Reliance (NJ) FCU in Clifton is Ranked #2*

* DepositAccounts' 2016 edition of Top 200 Healthiest Credit Unions in America. Self Reliance (NJ) Federal Credit Union made the list at #2—out of 6,003 total Federally Insured Credit Unions. See the list at: depositaccounts.com/banks/health.aspx#healthiest

Make Us Your
Credit Union!

Rank	Name	Location
1	New Hampshire Federal Credit Union	
2	Self Reliance (NJ) Federal Credit Union	Concord, NH
3	Rocky Mountain Law Enforcement Federal Credit Union	Clifton, NJ
4	Cascade Community Credit Union	Denver, CO

Allwood Road - Principal Office:
851 Allwood Rd. • Clifton
973-471-0700

Botany Village - Branch Office:
237 Dayton Ave. • Clifton
973-772-0620

www.bankuke.com - 1-888-BANK-UKE

З гордістю повідомляємо що
Кредитівка “Самопоміч” (Н.Дж.) у
Кліфтоні посіла другу сходинку в
рейтингу фінансової стабільності
серед 6,003 Кредитівок Америки!
Дякуємо за довіру!

Like us on Facebook at www.facebook.com/SelfRelianceNJFCU

Команда українців перепливла Босфор

СТАМБУЛ. – Команда плавців з України 24 липня успішно перепливла протоку Босфор.

Разом з представниками з понад 100 країн світу 133 українці взяли участь у традиційному щорічному міжнародному запливі в Стамбулі. Під час запливу 1,500 учасників подолали віддаль в 6.5 кілометра.

Одним з перших віддалі подолав плавець з Києва Костянтин Украса. У напруженій боротьбі він виборов срібну нагороду. До команди України цього року уві-

йшли представники різних спортивних клубів і шкіл.

Заплив через Босфор належить до числа небагатьох плавальних марафонів світу. Вперше він відбувся у Стамбулі 1989 року. Заплив у Туреччині унікальний своєю концепцією – траса починається на азійській частині Стамбула (в Анатолії) і завершується у Фракії. Змагання проходять під девізами „Спорт для всіх“, „Два континенти – один заплив“. („Укрінформ“)

Виспіване світлою...

(Закінчення зі стор. 7)

„Чи чули ви, як розмовляють квіти?
В суетний день їх важко зрозуміти,
А от в ночі, як все стихає в зморі,
Вони воістину говорять!“

Або жалі від імени цілої землі,
нарікання на муки, яких заповдіює їй
модерний поступ людства – так, що
навіть „конвалії цезієм дишуть“... І
тут – несподівана пуанта (у пуантах
авторка особливий майстер!):

„Просила земля сказати,
Що вона – наша Мати!“

Земля Катерини Андрощук – в
першу чергу та рідна й люба, за яку
воювали відважні сини й дочки
України, як і сама авторка та її неза-
бутні і невіджалувані друзі:

„Я стану між них постаріла,
Й дерева повищають зростом,
І будуть шептатися віршем
Про те, як було нам непросто,
І скрипки обірване соло
Відлуннями буде бриніти:
Іванки, Михайли, Миколи...
Стріляли ж у вас – не на вітер!“

І так само проникливо – про рід-
ну мову і її значення в житті кожної
порядної, справді людяної людини:

Мово моя прехороша,
Мово моя засмічена,
В підневільних відносінах
Мово моя скалічена.
Спольщена і зросійщена,
Прикордонами сплутана,
Всепрощена і не помічена,
Захлинаєшся скрутами.
Нами ти занехаяна,
Нами ти захищена,
Скільки втрачено, згаяно,
І творінь твоїх знищено...
Не своя в своїй хаті ти,—
Нам чужа популярніша.
Тебе під автоматами
Гнали в світ, де полярніше.
А ти все-таки винесла
З дна рутини озвучений,
Кращий з кращих свій вимисел,
Чужаком не приручений.
То ж співай, моя мовонько!
Кажуть, що ти солов'їна.
Солов'ям хай — дібровонька,
Ти — розбуди Україну!“

Торонто

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Apply Online
Selfreliance.Com/cards

Platinum Choices

Виберіть собі *Картку*, що Вам найкраще *підходить*:

CASH BACK
Зворот готівки при закупах

11.9% APR*

RATE
Низька процентна ставка

9.9% APR*

POINTS
Пойнтс

11.9% APR*

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

*Річна процентна ставка (APR) від 1 грудня 2013 р. є 9.9% на Visa® Platinum low rate, 11.9% на Visa® Platinum Points та Visa® Platinum Cash Back. Пропозиція може бути змінена чи скасована у будь-який час. Зайдіть або зателефонуйте на безкоштовний номер телефону Самопомічч, 888-222-8571, щоб отримати найновіші ставки тощо.

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
302 E. Army Trail Rd. Bloomingdale IL 630-307-0079
734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Відділ реклами: 973-292-9800, дод. 3040

**ЕВГЕН
ОСЦІСЛАВСЬКИЙ**
2-ий Заступник президента
Ліцензований продавець
страхування життя
Ukrainian National Assn., Inc.

Tel.: 480-207-7070

e-mail: eugenemaria1968@gmail.com

МАРІЯ ДРИЧ
Ліцензований Продавець
Страхування Життя
MARIA DRICH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

26 Perrine Ave., Jersey City, NJ 07306

Tel.: 201-647-6386

e-mail: marijkauna@yahoo.com

Мала автотранспортна компанія шукає досвідчених CDL водіїв далекомагістральних і власників вантажівок. Пропонуємо нове обладнання і добру зарплату. Можливість стати власником вантажівки.
708 506 1357 Dangis

ДО ВИНАЙМУ АБО НА ПРОДАЖ
Кондомініум, 2 спальні в St. Andrew Ukrainian Condo Association в Норт-Порті, Фла. По інформації тел. до Юрія:
847-404-9538

Українська православна церква в Maplewood NJ шукає чоловіка і жінку, щоб взяти в оренду хату (3 спальні 1 і 1/2 лазнички) по зниженій ціні за доглядання церкви та прицерковної площі. По додатковій інформації телефонуйте до Алекса
973-714-2459

Ольга Харлан. (Фото: НОК України)

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

240 West 35 Street, 2nd Floor, Manhattan, NY 10001

Tel.: 212-840-7111 • Факс: 646-766-0302

Info@sai.nyc • www.sai.nyc

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

2200 Route 1062G Dnipro na 1/12 stor.
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanald@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний” з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., салами - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

Еліна Світоліна. (Фото: Euromaidan Press)

Перші дві медалі...

(Закінчення зі стор. 1)

Олімпійського Комітету України Сергій Бубка привітав його, тренерський склад збірної та Федерацію стрільби України з чудовим здобутком, відзначивши справжній спортивний характер спортсмена.

Також 8 серпня Олімпійська чемпіонка Пекіна Ольга Харлан з Миколаєва виборола бронзову медаль у фехтуванні. У поєдинку за третє місце вона впевнено здолала французьку Манон Бруне (15:10). Золоту медаль виграла росіянка Яна Єгорян, а срібну здобула Софья Великая, також з Росії.

Шаблістка Харлан так прокоментувала свій виступ прес-службі НОК України: „Я неймовірно щаслива цій медалі. Задоволена, що вдалося отримати бронзу, хоча розраховували трохи на інше. Але на цьому змагання ще не завершуються, у нас є ще командний турнір, будемо боротись до кінця”.

У жіночому турнірі Олімпійських ігор українська тенісистка

Еліна Світоліна 9 серпня здобула перемогу над першою ракеткою світу Серіною Вільямс.

В 1/8 фіналу Світоліна вийшла вперед з рахунком 6:4, 6:3. Таким сенсаційним чином Світоліна вийшла до чвертьфіналу.

Раніше Світоліна зустрічалася з Вільямс чотири рази і тільки один раз їй вдалося виграти сет. Олімпіада-2016 стала можливістю взяти гідний реванш.

Світоліна сказала Укрінформ: „Тому мені дуже хотілося виступити тут, у Ріо, успішно. Звичайно, я розуміла, як непросто перемогти Серіну Вільямс. Але вирішила для себе, що це мій шанс і чому б ним не скористатися. Спочатку було нелегко. Але Серіна грала нерівно: то демонструвала високий клас, який усім відомий, то несподівана робила помилки, котрими я намагалася скористатися. Я настроювалася на боротьбу за кожну подачу і прагнула не нервувати, адже мені нічого було втрачати”.

Укрінформ, Національний Олімпійський Комітет України

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРИТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЕКТ.

Пам'яті українського патріота

Олександр Панченко

Щось глибинне змусило мене написати цю згадку про Володимира Дерев'янку, сина вихідця з галицького села Тетилівці Петра Дерев'янки та уроджені у селі Хомутці коло Миргорода Люби з дому Павленко. Я неодноразово бачив В. Дерев'янку, який народився 20 травня 1946 року в родині цих українських біженців, добре пам'ятаю зовнішність та прізвище, яке часто звучало на перших зборах Світового Конгресу Українських Юристів, які проходили у першій половині 1990-их років в Україні.

Батьки В. Дерев'янки одружилися 10 червня 1945 року в таборі міста Бонн-Дюсдорф. У Австралії В. Дерев'янка був одним з перших школярів у щойно побудованій школі. Він був поважним юнаком, допомагав своїм батькам. Його студії економіки в Сіднейському університеті були перервані війною у В'єтнамі.

В. Дерев'янка був покликаний до війська 16 квітня 1967 року і після військового вишколу висланий у В'єтнам на передову лінію. Це були тяжкі бої у першій половині 1968 року. 12 місяців В. Дерев'янка переживав небезпеку війни, воював як розвідник і кулеметник. Доводилося в хащах нести на плечах 30 кілограмів військового обладнання. В. Дерев'янка був нагороджений за активну службу у В'єтнамі.

Після повернення у 1970 році записався на юридичний факультет Сіднейського університету, отримав диплом юриста 1975 року, був прийнятий у Найвищий суд Нового Південного Велсу і Верховний суд Австралії. Одружився з Беверлі Сміт 26 квітня 1975 року. Народилися сини Микола і Стефан.

В. Дерев'янка завжди активно співпрацював з українською громадою і „Рідною школою“ у Волонгонзі, де навчались його сини. Саме у Волонгонзі ще 22 травня 1950 року було зорганізовано Куль-

турно-освітнє товариство, завданням якого було придбання і розповсюдження української літератури, а згодом створено Українсько-австралійський товариський клуб.

В. Дерев'янка був засновником і головою Української спілки юристів Австралії і представляв українських правників Австралії на Світовому конгресі українських юристів в Україні 1992 року. У своїй промові він підтримав боротьбу за нову легальну систему України. Увесь час був у контакті з ветеранами в'єтнамської війни і був їхнім правним дорадником.

При кінці року 1997 лікарі виявили у нього рака, від якого В. Дерев'янка помер 21 березня 1998 року. Похоронна служба була відправлена в церкві св. Володимира у Волонгонзі. Над могилою пролунала остання мелодія військової трубки. 12 вересня 1998 року ім'я та прізвище В. Дерев'янки було додане до почесного списку ветеранів в'єтнамської війни біля морської пристані у Волонгонзі.

Св. п. Володимир Дерев'янка під час військової служби.

Ось такі мої роздуми про людське призначення та життєвий шлях українського патріота В. Дерев'янки, якому виповнилося б цього року 70 літ.

Лохвиця,
Полтавська область

Любити державну...

(Закінчення зі стор. 7)

гарантовано існування і розвиток латвійської мови, а звуження сфери використання її як державної на території країни слід вважати загрозою для її статусу.

Україні є чого повчитися у Латвії. Але чомусь вперто не вчимося. Наприклад, Арсен Аваков, який себе вважає супер-дупер міністром внутрішніх справ, попри неодноразові зауваження з боку громадськості, вперто спілкується та пише свої пости у соцмережах російською мовою. Пояснює це просто: мовляв, йому так легше. Тобто керувати усім міністерством йому розуму вистачає, а вивчити українську мову — розуму бракує. Хоча, зрозуміло, не в розумі річ. Лише в бажанні. А його як не було (А. Аваков на державній службі вже понад 10 літ, він ще за президента Віктора Ющенка був головою Харківської обласної держадміністрації), так і досі немає. От якби А. Авакова та йому подібних (серед яких чимало й губернаторів) кілька разів вдарили по кишені тисячею баксів, заговорили б українською, як миленькі. А то високі державні посади усі вперто хочуть займати, але так само вперто не хочуть вивчити чи вдосконалювати знання державної мови.

Дивно, що наші державні мужи, і в першу чергу Президент України, не розуміють, яке принципове значення, особливо в умовах війни з російським агресором, має державна мова. Політики, чиновники, можновладці мають бути носіями державної мови не лише тому, що цього вимагає закон (хоча це насамперед), а ще й тому, що повинні показувати особистий приклад, підтримати таким чином патріотичний дух українців. Це також повинні усвідомлювати і відомі люди, наприклад, ті ж зірки естради.

Є ще такий нюанс, як престижність мови. Якщо популярні українці послуговуються виключно українською мовою — це своєрідний дороговказ для пересічних громадян, особливо для молоді. А якщо міністри, народні депутати, телеведучі та зірки шов-бізнесу користуються здебільшого російською, то виникає питання: а може, справді Україні українська мова не потрібна? Тож щоб таких питань не виникало ані в Україні, ані за її межами, має бути як в Латвії — нульова толерантність з боку держави до несвідомих або просто лінивих горе-чиновників.

„Високий замок“, 28 липня

Наталія Балюк – головний редактор газети „Високий замок“, Львів.

Полковник КГБ...

(Закінчення зі стор. 4)

короткий курс історії партії, то „Совпат“ – брошура „Советский патриот“. Але що таке „КЗУ“? Довго ми з ним сиділи над цими записками, доки я не побачив голчані уколи під буквами в різних словах. Перебрали купу книг, але марно. І раптом в опису вилученої у бандитів літератури промайнула брошура „Каганович знову на Україні“ – КЗУ! Тепер ми могли прочитати кожен записку.

Розшуки Н. Хасевича тривали недовго. Вийти на слід художника допомогла його зв'язкова Інна Волошина (псевдо „Домаха“), вдова убитого полковника УПА Ростислава Волошина-Бережюка. На допитах вона показала, що знала Н. Хасевича з часів співпраці в газеті „Волинь“. Виявити точне місце його криївки допоміг випадок. В одному з послань йшлося про приготування для художника п'яти кілограмів паперу і вишневого дерева, а також було назване місце криївки біля села Сухівці, в 12 кілометрах від Клевана. Знайти криївку допомогли „інформатори“ з числа місцевих жителів, а точно вказала місце „схрону“ стара власниця хати, біля якої була криївка.

Ми запропонували художникові і двом іншим повстанцям здатися, але вони не відповіли. Коли відкрили отвір, пролунали автоматні черги. Кинули гранату. В бункері були три трупи. Одного, з авто-

матом в руці, впізнали одразу – це був Н. Хасевич. Інший – „Павло“, можливо, хотів здатися, але його застрелив Н. Хасевич. Охоронник „Богдан“ був убитий вибухом гранати. В трьох приміщеннях бункера оперативники виявили шість видів зброї, ручні гранати, запас продовольства, набоїв і свічок на декілька місяців, багато летючок і проклямацій.

Далі репортер запитав:

– Коли все затихло на західній Україні?

– У 1956 році все уже було спокійно.

– З ким я ще можу поговорити?

– У Рівному навряд. Усі вже лежать. Дуже багато померло. Дуже напружена обстановка. При Ющенкові у нас все заборонили. Жодних інтерв'ю. Сидіти тихо!

– Після війни в Україні було багато винищувальних загонів. „Істребки“ були молодші оперативників. Чи у Рівному я можу знайти колишніх „істребків“?

– Я особисто знаю трьох. Це видні люди міста. Мали високі пости на великих підприємствах або при владі. Але якщо тепер у них запитаєте, то станеться серцевий удар.

Публікація: Левко Хмельковський. У тексті виділені пояснення інтернет-порталу.

У смутку повідомляємо, що відійшов у вічність дорогий Чоловік, Батько, Відчим та Дідо

св. п. Петро Москалюк

1921-2016

Петро був гордий із свого Українського походження. Багато досягнув у своєму житті. Був кравцем та власником підприємства „Peter's Fashions For Men“ у Чикаго, Іл. В 1980 році оженився з Мари-Ан в Українській православній церкві в Палос-Парк, Іл.

У смутку залишилися:

дрижина Мери-Ан
діти Ніна, Роман, Соня
пасерби Діяна Субка та Ричард Ворлі
внуки Таня, Микола, Катерина, Дженифер, Річі, Аманда
багато приятелів

Вічна Йому пам'ять!

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS
Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

First time home buyer?

Qualify for a mortgage with

10% down

NO PMI

3.60%* APR

25 year fixed

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

SRNYFCU NMLS# 699320

**10% down-payment required; 1-4 family owner occupied first home; no points; no Private Mortgage Insurance required; no prepayment penalties; 300 payments; \$5.06 cost per \$1,000.00 borrowed for 25 year term period. Interest rate may change at any time without prior notice. APR – Annual Percentage Yield.*